

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

5. *Οδὸς Πατησίων ἀριθ. 5.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ. τ. λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Μαρίον Οδοσσάρ : Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΑΡΤΕΜΙΣ, (μετὰ εἰκόνων), μετάφρασις ** Τ. (συνέχεια καὶ τέλος). — Ἡ ΕΠΑΥΛΙΣ ΚΕΡΓΟΡΙΕ, διήγημα. (συνέχεια καὶ τέλος). — ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΚΥΝΗΓΟΥΣ, ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. — ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΠΕΡΙ ΔΟΥΜΑ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ προκληρωτῆ

* Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50 ἔν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῶ 15. Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

ΜΑΡΙΟΥ ΟΥΣΣΑΡ

Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΑΡΤΕΜΙΣ

[Συνέχεια καὶ τέλος].

Συμφώνως πρὸς τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ πατρός μου, οὐδὲν εἶχε μεταβληθῆ ἐν τῇ γενεθλίῳ ἐκείνῃ ἐστὶς μου· ἐπανέβλεπον πᾶν ὅ,τι μοὶ ἦτο προσφιλές καὶ ἔπλαττον διὰ τῆς φαντασίας μου χρυσόπτερα καὶ ὠραιότατα ὄνειρα.

Καὶ ὅμως, φεῦ! νέφος τι ἐκάλυπτεν ἐνίοτε τοὺς ὀφθαλμούς μου· ἐσκεπτόμην τὸν ἀτυχῆ Σχούλτς! . . .

Θά τον ἐθεράπευον ἄρά γε ;

Πρωῖαν τινὰ κρότος τις πρὸς τὴν θύραν μου με ἀφύπνισεν. Ἦτο ὁ Σχούλτς, ὅστις ἤρχετο, κατὰ τὸ σῆμα, νὰ μ' ἐπισκεφθῆ.

Μετ' ὀλίγον ἠνέφξα τὴν θύραν καὶ εἰσῆλθεν. Ἐτοιμασθεὶς δέ, μετέβημεν εἰς τὴν αἴθουσαν ἔνθα εὕρομεν τὴν Ἀρτεμιν μετὰ τοῦ Γράγγερ, ὅστις εἶχεν ἔλθει πρὸ ὀλίγου. Ἡ παρουσία του μοὶ ἀνέμνησε πάραυτα ὅτι εἶχον κηρυχθῆ ἀπαγορευτέος . . . Δὲν τὸ εἶχον σκεφθῆ ἀκόμη! . . . καὶ ἐφοβοῦμην θλιβεράν τινα εἶδησιν.

— Ἀχ! Θεέ μου! τῷ εἶπον, ἔρχεσθε διὰ νὰ μοὶ ὑπομνήσετε τὴν συμφορὰν μου;

— Ποίαν συμφορὰν; ἀπήντησεν, ἐκπλαγεὶς εἰς τοὺς λόγους μου

— Συγχωρήσατέ μοι, φίλε μου, ἐπανάλαβον θλιβερώς, ἐλησμόνησα ὅτι ἔχω κηρυχθῆ ἀπαγορευτέος!

— Ἀπαγορευτέος! προσέθηκε γελῶν· ἀλλὰ δὲν ὑφίσταται πλέον τοιαύτη ἀπόφασις, ἐστὲ βέβαιος.

— Πῶς! . . . ἀλλὰ τὸ οἰκογενειακὸν συμβούλιον;

— Δὲν ὑπάρχει πλέον τοιοῦτον· εἴσθε ἤδη ἐνήλιξ καὶ δύνασθε ἐλευθέρως ν' ἀναλάβητε τὴν διαχείρησιν τῆς περιουσίας σας.

Μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας αἱ ὑποθέσεις μου εἶχον τακτοποιηθῆ ἐντελῶς, ἀγαπητέ μου Βιλχέλμ. Ἐπανακτήσας τὰ δικαιώματά μου, ἤμην ἐλεύθερος, κύριος τῆς περιουσίας μου, τῆς θελήσεώς μου, τῆς ζωῆς μου.

Ἡ πρώτη μου φροντίς ὑπῆρξε τοῦ ν' ἀνακουφίσω τοὺς δυστυχεῖς ἐκμισθωτάς μου ἀπὸ τὰς βαρυτάτας καὶ καταθλιπτικὰς ὑποχρεώσεις, εἰς τὰς ὁποίας εἶχεν ὑποβάλλει αὐτοὺς ὁ κηδεμὼν μου . . . Φίλε μου, εἶμαι ἤδη ἀνὴρ καὶ ἔχω ἐτήσιον εἰσόδημα πεντακοσίων τριάκοντα ἑπτὰ χιλιάδων ἑξακοσίων τριῶν φράγκων καὶ εἴκοσι πέντε λεπτῶν . . .

Διώρισα τὸν Βασιτιανὸν ἐπιστάτην μου, ἀφοῦ προηγουμένως ἔδωκα εἰς αὐτὸν ὡς σύζυγον τὴν Αἰκατερίνην. Ἡ Ἀρτεμινς κατάρθρωσε διὰ τῶν ἐνεργειῶν τῆς νὰ νυμφεύσῃ τὴν Μαγδαλινὴν, τῶρα δὲ σκέπτομαι νὰ προτείνω καὶ εἰς σὲ ἕν καλὸν συνοικέτιον.

Ἐλθέ λοιπόν, σὲ περιμένω· τρέξε νὰ ἰδῆς μίαν γωνίαν τοῦ κόσμου, ὅπου εἶχε καταφύγει τὸ ἰδανικόν μου. Ἐλθέ, σὲ περιμένω.

ΛΖ'

Βιλχέλμ, γνωρίζω τὰ πάντα. Εἶσαι προδότης· μοὶ ἀπέκρυψες τὴν ὠραιότεραν πρᾶξιν τοῦ βίου σου! . . . Καὶ ἔζησες ἐπὶ δύο μῆνας πλησίον μου, πλησίον τῆς Ἀρτέμιδος, καὶ εἶδες καὶ ἐγνώρισες ἐκ τοῦ πλησίον τὴν ἀπειρον εὐτυχίαν μας, τὴν ὁποίαν σὺ παρεσκεύασες, καὶ δὲν ἠθέλησες νὰ μοὶ ἀνοίξης τὴν γενναίαν καρδίαν σου . . . Ἀχ! Βιλχέλμ, σοὶ ὀφείλω τὴν ζωὴν! . . . γνωρίζω τὰ πάντα, σοὶ ἐπαναλαμβάνω.

Σὺ ἦσο ὁ ἀντίπαλος τοῦ κόμητος ἐν Ρόδῳ.

Καὶ μοὶ το ἀπέκρυψες! . . . Καὶ δὲν ἠθέλησες ν' ἀσπασθῶ γονυπετῆς τὴν ἀδελφικὴν σου χεῖρα, ἥτις ἠλευθέρωσε τὸν ἄγγελον, τὸν ὁποῖον λατρεύω! τὴν γενναίαν ταύτην χεῖρά σου, ἥτις με διεφύλαξεν ἐκ τοῦ ἐγκλήματός, ὅπερ θὰ κατέστρεφε διὰ παντός τὰς ἐλπίδας μου καὶ τὴν εὐτυχίαν μου! Σκληρέ, εἰώπας . . . Δὲν εἶνε, Βιλχέλμ, ἡ τύχη, ἡ ὁποία μοὶ ἀπεκάλυψε τὸ μυστήριον τοῦτο, εἶνε ὁ Θεός, ὅστις θέλει νὰ σοὶ δώσῃ ἕνα ἀδελφόν, ἔτοιμον νὰ χύσῃ τὸ αἷμά του ὑπὲρ τῆς ζωῆς σου!

Ἐπὶ τοῦ πλοίου, ὅπερ πρὸ τριῶν μῆ-

νῶν μετέφερε τὴν Ἀρτεμιν εἰς Μασσαλίαν, ὑπῆρχε νέος τις, ὅστις, ἰδὼν αὐτὴν μόνην καὶ περίλυπον, τὴν περιποιήθη ὡς ἀληθῆς ἀδελφὸς μέχρι τῶν Παρισίων. Προχθὲς ὁ νέος οὗτος ἦλθεν ἐνταῦθα ὀνομάζεται κύριος Δὲ Βαρέλ, πρόξενος ἐν Ρόδῳ. Χθὲς τὸ ἑσπέρας, σινομιλιῶν μετ' αὐτοῦ, τὸν ἠρώτησα ἂν ἐγνώριζε λεπτομερείας τινὰς ἐπὶ τῆς μετὰ τοῦ κυρίου Γεωργίου Φερρῦ μονομαχίας τοῦ κόμητος.

— Διάβολο! μοὶ ἀπήντησεν, ἤμην μάρτυς.

Τότε τὸν παρεκάλεσα νὰ μοὶ διηγηθῆ τὰ κατὰ τὴν μονομαχίαν ταύτην.

— Εἶνε πολὺ παραδόξον συμβεβηκός, ὑπέλαβεν ὁ κύριος Δὲ Βαρέλ. Πρέπει νὰ σὰς εἶπω ὅτι αὐτὸς ὁ κύριος Γεώργιος Φερρῦ, ἀγαπῶν πολὺ τὰς ἀρχαιότητας, μετέβαινε καθ' ἑκάστην ἡμέραν καὶ περιεργάζετο βυζαντινὸν τι φρούριον, ἐντὸς τοῦ ὁποίου κατῴκει ὁ κύριος κόμης. Ἐγνώριζετε τὸν σοβαρὸν χαρακτῆρα τοῦ κυρίου Μωφέρ· παρετήρησε τὰς συχὰς ταύτας ἐπισκέψεις του καὶ ἐνόμισεν ὅτι εἶχεν ἄλλους σκοπούς . . . εἰς τρόπον, ὥστε πρωῖαν τινὰ ἀπηγόρευσεν εἰς αὐτὸν τὴν εἴσοδον. Ὁ κύριος Γεώργιος ἠρνήθη νὰ ὑπακούσῃ, ὁ κόμης ὠργίσθη, καὶ τοιοῦτοτρόπως ἐπῆλθε μεταξύ των φιλονικία, ἥτις κατέληξεν εἰς μονομαχίαν. Τότε ὁ κύριος Γεώργιος Φερρῦ, ὅστις ἰσχυρίζετο ὅτι ἦτο Ἀγγλος, με παρεκάλεσε νὰ τῷ χρησιμεύσω ὡς μάρτυς.

— Πῶς! τῷ εἶπον, ἐνῷ ἦτο Ἀγγλος.

— Ναί, καὶ ἐνταῦθα ἔγκειται τὸ μυστήριον· διότι, ἐπειδὴ ἐγὼ ἀντέστην εἰς τὴν παράκλησίν του, ὡς μὴ ὦν τῆς αὐτῆς ὑψηλότητος, μοὶ ἐξεμυστηρεύθη ὅτι ἦτο Γάλλος, ἐξ ἀρχαίας οἰκογενείας τῆς Ἀλσατίας, καὶ ὅτι ὀνομάζετο Βιλχέλμ Σαλζμάν! . . .

Εἰς τὸ ὄνομα τοῦτο, ὡς δύνασαι νὰ ἐνοήσης, ἀνεσιάρτησα. Ἀχ! ἀδελφέ μου, ἂν ἤκουες τοὺς παλμούς τῆς καρδίας μου ἐπὶ τῇ ιδέᾳ ὅτι ἔχω τοιοῦτον φίλον, ὅποτον ἐσέ! Οὕτω λοιπόν, ἐνῷ ἐγὼ εἶχον πλέον ἀπελπισθῆ νὰ ἐπανεύρω τὰ ἔχνη τῆς Ἀρτέμιδος, σὺ, δεξιώτερος ἐμοῦ, ἐδυνήθης ν' ἀνακαλύψῃς τὸ καταφύγιόν τῆς! . . . Ἀχ! ἡ εὐτυχία μας εἶνε ἔργον

τῶν χειρῶν σου . . . τί περισσότερο νὰ σοὶ εἶπω ; . . .

'Αφ' ἧς ἐποχῆς ἀπεχωρίσθημεν, οὐδὲν διατάραξε τὴν γαλήνην τοῦ προσφιλοῦς μας Σχούλτς· αἱ ἐλπίδες μου ἰσχυροποιούνται ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν . . . Φοβοῦμαι μόνον τὴν ἔλευσιν τοῦ φθινοπώρου, ἐποχῆς ἀπαισίας διὰ τὴν τεταραγμένην ταύτην διάνοιαν· ὁ ἐλάχιστος παροξυσμὸς δύναται ἐν μιᾷ στιγμῇ νὰ ἐκμηδενίσῃ τοὺς πολυχρονίους κόπους μου. Θὰ τὸν σώσω ἄρα γε ; Ἡ Ἄρτεμις, εἰς τὴν ἐνεπιστεύθη τὰ πάντα, μ' ἐσυμβούλευσε νὰ τὸν κρατήσω εἰς τὸ φρούριον, διαρκούσης τῆς κρισίμου ταύτης ἐποχῆς, καὶ θ' ἀκούσω τὴν συμβουλὴν της.

ΔΗ'

Θρίαμβος ἐντελής, Βιλχέλμ! τὸ φθινοπώρον παρήλθεν, ἡ χλόη ἐκαλύφθη ὑπὸ δροσπάχνης καὶ εὐτυχῶς ὁ Σχούλτς δὲν ἤσθάνθη οὐδεμίαν ἀτονίαν, ἐξαιρουμένων δύο ἢ τριῶν ἡμερῶν μελαγχολίας.

'Ὅπως ἐκ τῶν προτέρων συνεφωνήσαμεν, ἐκράτησα αὐτὸν εἰς τὸ φρούριον καὶ τῷ παρεχώρησα ἐν δωματίον, παρακείμενον τοῦ ἰδικοῦ μου. Ὡς δ' εὐκόλως ἐννοεῖς, ὁ σοφὸς δόκτωρ δὲν ἠνόησε ποσῶς τὸ στρατήγημά μου. Τὸ πιστεύεις ἤδη, φίλε μου ; σχεδὸν καθ' ἐκάστην ἐσπέραν ἐγελοῦμεν διὰ τὴν μονομανίαν του ἐκείνου, οὐδέποτε δὲ εἶδον διαυγέστεραν καὶ ὑγιεστεράν διάνοιαν ! Ἐπὶ τέλους δὲ προσθέτω ὅτι καὶ ἐκεῖνος ἠγρύπνει ἐπ' ἐμοῦ, ὅσον ἐγὼ ἐπ' αὐτοῦ, καθόσον πολλάκις, ἐν ὥρᾳ νυκτός, εἶδον αὐτὸν εἰσερχόμενον ἀκροποδητὴ εἰς τὸ δωματίον μου καὶ παρρητικῶς οὖντά με κοιμώμενον.

— Τί τρέχει ; τῷ εἶπον τὴν πρώτην φοράν, καθ' ἣν κατέλαθον αὐτὸν ἐντὸς τοῦ δωματίου μου.

— Ἐρχομαι νὰ σοὶ ἀποδείξω ὅτι εἶμαι ἡσυχος, μοὶ ἀπήντησε μετὰ τοῦ ἀγαθοῦ καὶ εἰλικρινοῦς ἐκείνου μειδιάματος, τὸ ὅποιον ἤδη ἐγνώρισες.

'Ἐκτοτε, ὁσάκις ἤρχετο, τὸν ἄφινον νὰ πράττῃ ὅ, τι ἤθελεν. Ἦκουον αὐτὸν εἰσερχόμενον ἀκροποδητὴ, πλησιάζοντα πρὸς τὴν κλίνην μου καὶ ἀκρωμένον τῆς ἀναπνοῆς μου· δὲν ἐκινουμένην ποσῶς, προσποιούμενος ὅτι ἐκοιμώμην. Ἐνόμιζον ὅτι ἡ ἀγαθὴ καὶ καθαρὰ καρδίᾳ του νῦν χαριστεῖτο ἐκ τῆς ἐξετάσεως ταύτης· ἤθελε νὰ βλέπῃ ἐμὲ εὐτυχῇ καὶ δὲν ἐφρόντιζε περὶ τοῦ ἑαυτοῦ του . . . Ὁ ἔρωσ, ἡ φιλία καὶ ἡ εὐγνωμοσύνη, αὐτὰ ἦσαν, Βιλχέλμ, τὰ τρία ψυχολογικὰ φάρμακα, ἅτινα ἐθεράπευσαν τὸν Σχούλτς . . .

'Ἄν ἔβλεπες τὴν Ἄρτεμιν τώρα, Βιλχέλμ ! Εἶνε πλήρης ζωῆς, πλήρης χάριτος καὶ ἀκτινοβολίας ! Ἄν μὰς ἔβλεπες ἐντὸς τοῦ μικροῦ περιβόλου της, ἐν τῇ εὐδαίμονι καὶ σκιερᾷ ἐκείνῃ ὄψει, ἔνθα διηρχόμεθα τὰς ἡμέρας μας, ὅτε μὲν φιδροὶ καὶ φιλοπαίγμονες, ὡς τὰ μικρὰ παιδία, ἅτινα παίζουν ἐν τοῖς ἀγροῖς, ὅτε δὲ περίφροντες καὶ ὄνειροπόλοι, ὡς οἱ μελλόνυμφοι, οἵτινες ἐλπίζουν! . . . Ἄφ'

ἧς ἡμέρας ἐζῶμεν μόνοι εἰς τὸ φρούριον, οὐδέποτε ἐξωμολογήθημεν τὸν ἔρωτά μας, ἀλλ' ἐκάστη λέξις μας ἦτο καὶ μία ἐπιξωμολόγησις, ἕκαστον βλέμμα μας καὶ μία ἐπιθωπεΐα. Ὡ ! πόσῃν εὐγλωττίαν εἶχον αἱ ψυχὰί μας !

'Ἐν τούτοις, χωρὶς νὰ εἶπω τι πρὸς αὐτήν, ἐπεσκεύασα ἐπὶ τὸ κομψότερον τὰ δωματῖα τῆς μητρὸς μου, τὰ ὅποια ἦσαν προωρισμένα δι' αὐτήν.

Περιμένομεν τὴν ἐπάνοδόν σου, Βιλχέλμ, διὰ ν' ἀρχίσωμεν καὶ πάλιν τὸ κυνήγιον ἔχω τεσσαράκοντα ἀγγλικούς κυνηγετικούς κύνας, τῶν ὁποίων ἡ ταχύτης θὰ σ' ἐκπλήξῃ . . . Θὰ σοὶ παραχωρήσω τὸν Ράλφ καὶ θὰ εὐχαριστήθῃς, ἔξοχε καὶ πολὺπερε κυνηγέ μου !

'Ἡ Ἄρτεμις σὲ ἀγαπᾷ ὡς ἀδελφόν, οἷός δ' ἴσως εἶσαι πράγματι δι' ἐμέ . . . Τί θὰ ἔλεγεν ἂν ἐμάνθανεν ὅτι ὁ κύριος Γεώργιος Φερρὺ ἦτο . . . Ἄλλὰ σιωπῇ ! πρέπει ν' ἀγνοῇ διὰ παντός τὸ μυστήριον τοῦτο.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

— Αὐτὸ τὸ παιδί εἶνε παιγνιδιάρικον, ὅπως ὁ πατήρ του ! εἶπεν ἡ Ἄρτεμις, θλίβουσα εἰς τὰς ἀγκάλας της τὸν μικρὸν μας.

— Ἄ ! ὄχι, διακαρτύρομαι ! . . . ἀνέκραξα ἐντόνος, ὁμοιάζει μᾶλλον πρὸς τὴν μητέρα του.

Παρήλθον δύο ἔτη· ἀπέκτησα ξανθὸν καὶ ροδοκόκκινον υἱόν, ὥρατον ὡς ἀγγελον· θὰ ἔλεγέ τις ὅτι εἶνε δραπέτης τοῦ οὐρανοῦ. Ἄλλ' εἶμαι πατήρ του καὶ δὲν τολμῶ νὰ εἶπω ὅτι ἔχει πτερά.

— Ναί, ὁ μικρὸς μου Βιλχέλμ, ἐπανελάθεν ἡ Ἄρτεμις, εἶνε κολὺ παιγνιδιάρης, ὅπως ὁ πατήρ του.

Βιλχέλμ, Βιλχέλμ ὀνομάζεται καὶ ὁ υἱός μας, ὅστις εἰς τὰ χεῖλη ἔχει πάντοτε τὸ μειδιάμα.

— Εἶνε καὶ φιλόσοφος . . . ὅπως ὁ πατήρ του . . . ἐπανελάθεν ἡ Ἄρτεμις πάντοτε μειδιῶσα.

Καὶ ὁ μικρὸς μου υἱὸς γελᾷ πάντοτε . . . Ἡ σκηνὴ αὕτη λαμβάνει χώραν ἐντὸς τῆς αἰθούσης τοῦ φρουρίου μου ἐνώπιον τοῦ Σχούλτς καὶ τῆς συζύγου του, ὅπου καθ' ἐκάστην ἐσπέραν, συναθροϊζόμενοι, συνομιλοῦμεν, παίζομεν μουσικὴν, καὶ ἀναγινώσκομεν.

'Ἐσπέραν τινὰ ἡ Ἄρτεμις ἔρριπεν ἀνήσυχτα βλέμματα ἐπὶ τοῦ δόκτορος· ἐφοβείτο, διότι ἐγνώριζεν ὅτι εἶχον προσχεδιάσει τελευταίαν τινὰ δοκιμασίαν ἐπὶ τοῦ πνεύματος τοῦ Σχούλτς. Ἦθελον τοῦτέστιν, ὅπως ἀποδείξω εἰς αὐτὸν ὅτι ἀπατάται, νὰ τῷ ὑπομνήσω αἰφνης τὰς παρελθούσας ταλαιπωρίας του· ἂν ὑπέμενα τοιαύτην προσβολήν, ἤμην βέβαιος ὅτι θὰ ἐθεραπεύετο ἐντελῶς.

'Ἐν τούτοις ἔτρεμον καθ' ἣν στιγμὴν ἔμελλον νὰ ἐπιχειρήσω τὴν τελευταίαν ταύτην ἔφοδον. Ἄλλ' ἂν ἐνικώμην ;

'Ἐλαβον ἀνὰ χεῖρας τὰς ἐπιστολάς, τὰς ὁποίας ἄλλοτε σοὶ ἔγραφον, καὶ ἀνεγίνωσκον. Αἱ λησμονηθεῖσαι ἐκείναι σκηναὶ

τοῦ βίου μου μοὶ ἐφάνησαν κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ὅλως παραδόξοι καὶ ἀλλόκοτοι ! Ἐνόμιζον ὅτι ἀναγινώσκω φανταστικὸν τινα μῦθον, ἀπινοθέντα ὑπὸ νοσοῦσης κεφαλῆς . . . Πάραυτα οἱ ὀφθαλμοί μου προσηλώθησαν, ὡς ἐξ ἐνστίκτου, ἐπὶ τῆς ἐπιστολῆς ἐκείνης, ἐν ἣ σοὶ ἔγραφον ὅτι ὁ Σχούλτς μοὶ ἐξωμολογήθη ὅτι εἶνε παράφρων, καὶ δὲν ἐγνώριζον τί νὰ φαντασθῶ . . . Ἐξηκολούθησα τὴν ἀνάγνωσιν καὶ ἀπήντησα τὴν περιγραφὴν τῶν παροξυσμῶν του καὶ τὰς προσπάθειάς μου, ὅπως τὸν ἐξαγάγω τῆς πλάνης του ἐκείνης· ἡ ἀνάγνωσις αὕτη κηρύχθη ἐπ' ἐμοῦ τοιοῦτον ἀποτέλεσμα, ὡς τε ἐνόμιζον ὅτι ἔβλεπον δυσάρεστον ὄνειρον . . .

Πέριξ ἐμοῦ ὅλοι ἐσιώπων, ἐκπλαγεῖς ἐπὶ τῇ αἰφνιδίᾳ ἐκείνῃ σιωπῇ, ἤγειρα τὴν κεφαλὴν καὶ εἶδον πάντας ἀκινήτους περὶ ἐμὲ καὶ κατελημμένους ὑπὸ τινος ἀγνώστου εἰς ἐμὲ ἀνησυχίας. Οἱ ὀφθαλμοί τῆς Ἄρτέμιδος ἦσαν πλήρεις δακρύων, ὁ Σχούλτς καὶ ἡ σύζυγός του ἔτρεμον ἐκ φόβου, ὁ δὲ Βαστιανὸς ἴστατο ὡχρὸς ὀπίσθεν αὐτῶν . . . Τότε ἠννόησα τὰ πάντα.

— Εὐγε, εὐγε, εὐγε ! ἀστετέ μου ἰατρέ, ἀνέκραξα μειδιῶν· λοιπὸν μ' ἐπερίπαιξες ! . . . Δὲν ἦσο σὺ παράφρων !

— Πῶς ; νομίζεις ὅτι . . .

— Διάβολε ! νομίζω ἡ μᾶλλον πιστεύω ὅτι ἤμην ἐγὼ παράφρων. Εἶναι φανερόν, ὅπως τὸ φῶς τῆς ἡμέρας. Προσεποίηθες τὸν παράφρονά διὰ νὰ κατορθώσης νὰ με πείσης νὰ σοὶ ἀποδείξω τὴν πλάνην σου καὶ τὸ ἀνύπαρκτον τῶν ὄψεσιν σου . . . τοῦτο δ' ἔπραξες, ὅπως θεραπεύσης ἐμὲ ἐξ αὐτῶν.

— Εὐγε, εὐγε ! ἐμάντευσε τὰ πάντα ! ἀνέκραξε, τώρα πλέον δὲν φοβούμεθα τὴν κυρίαν *Mariar* !

— Ναί, ἐρρέτω αὕτη ! ἀνέκραξα γελῶν. Τώρα, μεγαλοφυέστατε ἰατρέ μου, ἔλθε νὰ με ἀσπασθῆς ! . . .

Καὶ ἐνηγκαλίσθη τὴν εὐγενῆ ἐκείνην καρδίαν· εἶτα δὲ ἐρόφθη εἰς τοὺς πόδας τῆς Ἄρτέμιδος, ἣτις ἔθλιψεν εἰς τὰς ἀγκάλας της τὴν κεφαλὴν μου καὶ ἐκάλυψε τὸ μέτωπόν μου διὰ φιλημάτων.

— Ἀγγελε ! τῇ εἶπον, τὸ λογικόν μου εἶσαι σὺ, ὁ ἔρωσ μου !

— Ὁ ὅποιος οὐδέποτε θὰ σβυσθῇ, ἀπήντησεν.

'Ἰδοῦ, πῶς διὰ τοῦ ἔρωτος ἐσώθη. Ἡγάπων καὶ ἠγαπώμην ! Εἶχον μίαν ἀνάδοχον, ἀγκηπτή μου Βιλχέλμ . . . Οὕτως, ὅπως ἤρχισε, τελευτᾷ τὸ παραμῦθόν μου.

* * * T.

ΤΕΛΟΣ

Η ΕΠΑΥΛΙΣ ΚΕΡΓΟΡΙΕ

ΕΚ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ
[Συνέχεια καὶ τέλος].

Ὁ κύριος Κεργοριε ἐφάνη ὅλως ἀδιάφορος, ὅτε τῷ ἐγνώρισα, ὅτι ὑπὸ τὴν στέγην του ἐφιλοξένει *Μουσοπόλον νεανίαν*. Εἶναι ἀληθές ὅτι ἦτο ἀνὴρ ἀριστος· οὐχ'

ήττον ἀληθῆς ὀπαδὸς τῆς πραγματικῆς σχολῆς. Ἡ λέξις ποίησις δι' αὐτὸν ἦτο κενὴ ἐννοία. Ἐπροτίμα τὴν κολοκύνθην τῆς καμελίας. Ἐκστος ἔχει ἴδια αἰσθήματα. Χριστιανισμὸς μετ' ἐσκώψε διὰ τὴν ἐκλογὴν τοῦ σταδίου μου. Τὸν ἀντέκρουσα μεθ' ἀβρότητας καὶ ἀπαξ μόνον συνδιελέχθημεν ἐπ' αὐτοῦ τοῦ ζητήματος. Ἐν τούτοις ἡ κυρία Κεργοριέ ἐπρόκαλει συχνὰ συνδιαλέξεις ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου, διότι μόνον αἱ εὐαίσθητοι καὶ ὄνειροπόλοι καρδιαὶ ἀρέσκονται εἰς τὴν ποίησιν.

Ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Κεργοριέ διέφερον ἀλλήλων κατὰ πολὺ, ὡς πρὸς τὸν χαρακτήρα καὶ τὴν ἰδιοσυγκρασίαν: Ἐκεῖνος μὲν εἶχεν εὐεξίαν καὶ εὐσαρκίαν, αὐτὴ δὲ ἦν θελκτικὴ καὶ λεπτοφυῆς μετ' ἐλαφρῆς ὠρότητας ἐπὶ τῆς περικαλλοῦς αὐτῆς μορφῆς. Σὺν τούτοις καὶ ἡ ἀκούωντος μεγάλη διαφορὰ τῶν ἡλικιῶν τῶν συνέβαλεν οὐκ ὀλίγον, ὅπως ἡ μεταξὺ αὐτῶν ὑπάρχουσα ἀντίθεσις γίνηται καταφανεστέρα. Ἐνίοτε, παρατηρῶν αὐτοὺς, ἔλεγον κατ' ἐμαυτὸν: Λόγοι συμφέροντος βεβαίως προουκάλεσαν τὴν ἀσυμβίβαστον ἔνωσιν τῶν ζενιζόντων με. Καὶ ἀληθῶς, δὲν ἠπατώμην. Οἱ γονεῖς τῆς κυρίας Κεργοριέ, μὴ ἔχοντες περιουσίαν, ἔδωσαν τὴν θυγατέρα τῶν εἰς τὸν κύριον Κεργοριέ ὡς σύζυγον, νομίζοντες, ὅτι οὕτω ἀπεκαθίστων ταύτην εὐτυχή. Καὶ τῷ ὄντι, ἐν τῇ γαλήνῃ τῆς ὑπνωττοῦσης ἔτι καρδίας τῆς ἦτο εὐτυχῆς, ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἱκανοποίησιν τῶν ὑλικῶν ἀναγκῶν. Τότε μόλις δεκαεννέα ἔφερε Μάρτους.

Ἡ πλησίον τῆς εὐαίσθητου καὶ ἀγγελολομορφοῦ ταύτης γυναικὸς καὶ τοῦ τόσο εἰλικρινοῦς καὶ καλοκαγαθοῦ αὐτῆς συζύγου διαμονή μου ἦτο δι' ἐμὲ ἀνέκφραστος εὐτυχία. Ἡ εὐδαιμονία εἶναι ἐξαισίον βάλσαμον. Ἡ ἐπούλωσις τῶν τραυμάτων μου καθίστατο τόσο ταχεῖα, ὥστε ἤρχισα νὰ ἀνησυχῶ. Ἡθελονόμην ἤδη μετ' ἐνδομύχου θλίψεως ἐγγιζούσαν τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν ὄφειλον νὰ ἐπανεέλθω εἰς τὴν μεμονωμένην κατοικίαν μου. Δὲν ἠσθάνομην πλέον τὴν ἐπιθυμίαν τῆς ἀπομονώσεως, ἐσκεπτόμην ὅτι θὰ ἦτο μεγάλη μωρία, εἰ μὲν μετέβαινον ἐν τῇ ἐρήμῳ ἐκείνῃ ἀκτῇ, ἔνθα ἦτο ἐκτισμένος ὁ οἰκίσκος μου, ὅπως ἀποθάνω ἐξ ἀνάγκης, διότι δὲν ἐξετίμησαν τοὺς στίχους μου. Καὶ ἀνεφώνουν τὸ τοῦ Διδερόπου: «Μόνον οἱ μισάνθρωποι διάγουσι βίον μονήρη».

Παρέτεινον λοιπόν, ἐπ' ὅσον μοι ἦτο δυνατόν, τὴν διαμονήν μου ἐν τῇ ἐπαύλει· ἀλλ' ἐπὶ τέλους, ἔδει νὰ ἀναγγείλω τὴν ἀναχώρησίν μου, νὰ μὴ ὑποθέσωιν ὅτι κατεχρώμην τῆς καλοσύνης των.

Κατ' ἀρχὰς ἀνήγγειλα τοῦτο εἰς τὴν κυρίαν Κεργοριέ.

Ἐκαθήμεθα πλησίον ἀλλήλων ἐν τῷ κήπῳ ὑπὸ σκιαδᾷ εὐώδους κληματίτιδος, ἣν δύνασθε ἔτι νὰ διακρίνητε. Ἐπὶ τῶν γονάτων τῆς ἐκράτει ἀντίτυπον τῶν Ἐμπνεύσεών μου, ὅπερ τῇ εἶχον δωρήσει. Οἱ μέλανες ὠραῖοι ὀφθαλμοὶ τῆς πλανώμενοι περίξ αὐτῆς, προσηλωθήσαν ἐπ' ἐμοῦ πλήρεις ἠδυπαθείας, καθ' ἣν στιγμὴν ἐσκόπουν

νὰ ἀναγγείλω αὐτῇ, ὅτι ἐμελλον νὰ ἀναχωρήσω τὴν ἐπαύριον. Τὸ θάρρος με ἐγκατέλειψε καὶ ἠσθάνθην δριμύ ἄλγος ἐν τῇ καρδίᾳ, ἐνόμισα ἐμαυτὸν λιπόθυμον.

Ἡ κυρία Κεργοριέ παρετήρησε τὴν ταραχήν μου.

— Τί ἔχετε λοιπόν; με ἠρώτησε δι' ἀσθενοῦς φωνῆς. Ὑποφέρετε; . . . Μήπως ἦνοιξαν ἐκ νέου τὰ τραύματά σας;

— Ἐἴθε, ἐψιθύρισα· διὰ τρεμούσης δὲ φωνῆς καὶ βεβιασμένου μειδιάματος ἐπὶ τῶν χειλέων μου, ἀπήντησα ἀμέσως, ὅτι τὰ τραύματά μου εἶχον ἐπουλωθῆ τόσο καλῶς, ὥστε τὴν ἐπαύριον ἐσκόπουν νὰ ἐπανεέλθω εἰς τὴν πτωχικὴν μου ἐστίαν.

— Τόσον ταχέως! ὑπέλαβεν αὐτὴ ἐκπεπληγμένη.

Ἰδὼν δὲ ταύτην ἐρυθριῶσαν, κατελήφθην ὑπὸ φρικιάσεως, ὡς ἂν εἶχον προσβληθῆ ὑπὸ ἠλεκτρικοῦ ρεύματος. Ἐπῆλθε στιγμὴ σιγῆς, καθ' ἣν στιγμὴν τὰ βλέμματα μας συννητήθησαν. Δύο δάκρυα ἐκυλίσθησαν ἐπὶ τῶν παρειῶν τῆς, ἐγὼ δὲ ἠσθάνθην τοὺς ὀφθαλμούς μου ὑγραינוμένους καὶ τὸν ἐγκέφαλόν μου τετραγαμένον. Ριφθῆς ἀσυνειδήτως πρὸ τῶν ποδῶν τῆς ἔλαβον τὰς λεπτοφυεῖς αὐτῆς χεῖρας καὶ τὰς ἐκάλυψα διὰ θερμῶν δακρῶν.

— Ἄ! θὰ μείνω, ἐψέλλισα διὰ πεπνιγμένης φωνῆς.

— Ὅχι! ὄχι! ἀναχωρήσατε, πρὸς Θεοῦ, ἀναχωρήσατε, ἀνέκραξε.

Καὶ ἐγεγνεῖσα ἔφυγε κατεσπευσμένος· ἐμαυτὸν ὄνειρευόμενον, ἢ παράφρονά.

Ναὶ μὲν παραδέχομαι τὸν ἐξ ὄλως τυχαίως συναντήσεως γεννώμενον ἔρωτα, κυρίως ὅμως πιστεύω εἰς τὴν αἰφνιδίαν ἀποκάλυψιν ἔρωτος μεταξὺ δύο ὑπάρξεων, ὅταν ὅμως αὐταὶ ἐπ' ἀρκετὸν χρόνον συνδεθῶσι, γνωρισθῶσι καλῶς καὶ δὲν ἀμφιβάλωσι πλέον περὶ τῆς εἰλικρινείας τῶν αἰσθημάτων των μέχρι τῆς στιγμῆς καθ' ἣν, ἀποχωριζόμεναι, ἐννοοῦσιν ὅτι εἰσὶν ἠνωμένοι. Τὸ τοιοῦτον πρὸ πάντων συμβαίνει κατὰ τὴν νεανικὴν ἡλικίαν, καθ' ἣν ἡ ἀπειρία, ἡ ἀγνοία τῶν αἰσθημάτων τῆς καρδίας καὶ ἡ ἐπιπολαιότης τῆς κρίσεως δὲν ἐπιτρέπουσι πολλάκις νὰ διαγνώσωμεν τὰ αὐξήοντα συμπτώματα ἔρωτος, ἅτινα γεννῶνται ἐν ἡμῖν. Προϊόντος δὲ τοῦ χρόνου, ὡς πεπειραμένοι ἰατροὶ δύναται νὰ διαγνώσῃ καὶ τὸ ἐλάχιστον σύμπτωμα ἀσθενείας τινός, καταλαμβάνομεν εὐκόλως τὰ αἰσθημάτων μας ἐν αὐτῇ τῇ γενέσει των, ἐνίοτε δὲ καὶ πρὸ τῆς γενέσεώς των αὐτῆς.

Καὶ ἀληθῶς, ἠγνόουν, ὡς καὶ ἡ κυρία Κεργοριέ, τοὺς μεταξὺ ἡμῶν ὕρισταμένους δεσμούς, κατὰ τὸ διάστημα τῆς μηνιαίας διαμονῆς μου ἐν τῇ ἐπαύλει, καθόσον ἡ ἀγνόησις τῶν σχέσεών μας δὲν μᾶς ἐπέτρεπε νὰ ὑποπτεύσωμεν κἄν ὅτι εἴχομεν τόσο στενῶς συνδεθῆ. Ὁ βίος ἡμῶν περιωρίζετο εἰς ὄλως ἀσημάντους συνδιαλέξεις, εἰς ἀναγνώσεις τινὰς ἐν τῷ κήπῳ, εἰς θαλασσίαις ἐκδρομαῖς, σχεδὸν πάντοτε συνοδευόμενοι καὶ παρὰ τοῦ κυρίου Κεργοριέ, ἐνίοτε δὲ εἰς ἀνταλλαγὴν εὐμενῶν τινῶν βλεμμάτων καὶ ἀθῶων μειδιαμά-

των—οὕτω τοῦλάχιστον ἐπίστευον, καὶ ἡ κυρία Κεργοριέ συνεμερίζετο τὴν ἀπάτην μου ταύτην. Οὕτως ἐχόντων τῶν πραγμάτων, ἦτον ἀδύνατον νὰ ὑποθέσῃ τις ὅτι ἐν ταῖς σχέσεσιν ἡμῶν ὑπελάθηνεν ἄλλο τι ἐκτὸς τοῦ ἀπλοῦ ἐνδιαφέροντος νεαρῆς γυναικὸς πρὸς πληγωμένον νεανίαν καὶ τῆς βαθείας εὐγνωμοσύνης τούτου διὰ τὰς περιποιήσεις ἃς τῷ παρεῖχεν ἡ περικαλλῆς ἐκείνη γυνή. Τὰ φιλικὰ αἰσθήματα, ἅτινα ἔτρεφον διὰ τὸν κύριον Κεργοριέ, καὶ ἡ ἀπεριόριστος εὐγνωμοσύνη, ἣν ὄφειλα αὐτῷ ἀπεδιδῶν ἐκ τοῦ πνεύματός μου πάντα ἐρωτικὸν συλλογισμόν· ἐξ ἄλλου ἡ ἀθωότης τῆς ὠραίας νοσοκόμου μου, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἐμπνεύσῃ αὐτῇ ἀλλοίαις ἰδέαις καὶ νὰ τῇ ἐξηγήσῃ τὰ αἰσθημάτων τῆς.

Εἰς καὶ μόνος σπινθῆρ, ἀναφθῆς, ἤρκεσεν ὅπως διαφωτίσῃ τὰ βῆθη τῆς καρδίας μας. Δὲν ὑπῆρχε πλέον ἀμφισβόλια. Ἠγάπων ἐμμανῶς τὴν κυρίαν Κεργοριέ καὶ ἀντηγαπώμην πρὸς αὐτῆς.

Συνελθὼν ἐκ τῆς διανοητικῆς ταραχῆς, ἐν ἣ εὐρισκόμην, ἤρχισα νὰ σκέπτομαι περὶ τῆς μελλούσης διαγωγῆς μου κατόπιν τῶν διατρεξάντων. Ἐννοῶν δὲ ὅποιον ἠθελεν εἶσθαι τὸ μέγεθος τῆς ἀγνωμοσύνης μου, εἰν παρέτεινον ἐπὶ πλέον τὴν ἐν τῇ ἐπαύλει διαμονήν μου, ἀπεφάσισα μετὰ μακρὰν σκέψιν νὰ ἀναχωρήσω τὴν ἐπαύριον.

Ἀναμετρῶν τὴν ὄντως γενναίαν ταύτην ἀπόφασίν μου, ἠσθάνομην ἐνδομύχως εὐχαρίστησιν καὶ κατέστην ἐντελῶς γαλήνιος. Καθ' ἣν στιγμὴν δὲ συνέχαιρον ἐμαυτὸν ἐπὶ τῇ ἐπελθούσῃ μοι εὐγενεῖ ταύτῃ ἰδέᾳ, συνήντησα τὸν κύριον Κεργοριέ, εἰς ὃν ἀνήγγειλον τὸν σκοπὸν μου. Οὗτος εἰς τὸ ἀκουσμα τοῦτο συνεκινήθη καὶ προσεπάθησε παντὶ σθένει νὰ ματαιώσῃ τὸ σχέδιόν μου, ἐγὼ ὅμως ἐμείνα ἀνένδοτος εἰς τὴν ἀπόφασίν μου. Βλέπων δὲ οὗτος τὴν ἐπιμονήν μου, μὲ παρεκάλεσε νὰ παρατείνω τὴν διαμονήν μου ἐν τῇ ἐπαύλει ἐπὶ μίαν ἔτι τοῦλάχιστον ἑβδομάδα· ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν παράκλησίν του ταύτην ἀντέστην. Ἐπὶ τέλους με ἰκέτευσεν, οὕτως εἰπεῖν, νὰ ἀναβάλω διὰ τὴν μεθ' ἐπομένην τὴν ἀναχώρησίν μου, ἵνα τὸν συνοδεύσω εἰς τὴν θήραν ἀγριοχοίρου, εἰς ἣν, ὡς μοι ἔλεγεν, ἐμελλε νὰ μεταβῆ τὴν ἐπαύριον. Κατ' ἀρχὰς ἀντέστην καὶ εἰς τοῦτο, σκεφθεὶς ὅμως κατόπιν, ὅτι ἡ μέχρι ἐσχάτων ἐπιμονή μου ἠθελε λυπηθεῖ τὸν κύριον Κεργοριέ, συγκατένευσα νὰ παραμείνω.

Κατὰ τὸ γεῦμα ἐπανεῖδον τὴν κυρίαν Κεργοριέ. Ἡ ἐπὶ τῆς περικαλλοῦς καὶ ὠρᾶς αὐτῆς μορφῆς ἀπεικονιζομένη μελαγχολία, καθίστα αὐτὴν ἔτι ὠραιότεραν. Ἡσθάνθην τὸ ἐν ἐμοὶ αἰσθημα τοῦ καθήκοντος ἐκλείπον, καὶ ἐν ταῖς μυχαῖς τῆς καρδίας μου, ἀρρητον εὐχαρίστησιν διὰ τὴν ὑπόσχεσιν, ἣν εἶχον δώσει ὅπως παραμείνω πλησίον των καὶ τὴν ἐπαύριον. Ὁ κύριος Κεργοριέ διηγῆθη τῇ συζύγῳ του τὴν μεταξὺ ἡμῶν συζήτησιν καὶ τὴν συνκίνησίν μου, πρᾶκτονόμηνος διὰ τὴν ἐπιμονήν, ἣν ἔδειξα ὅπως ἐπιστρέψω εἰς τὸν οἰκίσκον μου, ἔνθα οὐδεὶς με ἀνέμενεν.

— Ἄ! ἀπορῶ πῶς τὸ κατώρθωσα,

ἀνέκραξε, νὰ τὸν πείσω, ὅπως παρκαμείνῃ μίαν ἕτι ἡμέραν. Πολὺ δίκαιον ἔχουσι, προσέθεσεν εἰρωνικῶς πῶς, οἱ λέγοντες, ὅτι πάντοτε πράττει τις τὸ καλὸν εἰς ἀχαρίστους.

• Μόλις ἐπρόφερε τὰς λέξεις ταύτας ὁ κύριος Κεργοριέ, ἡ σύζυγός του, ἦτις μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἀπέφυγε τὰ βλέμματά μου, προσήλωσεν ἐπ' ἐμοῦ τοὺς ἠδυπαθεῖς αὐτῆς ὀφθαλμούς, ἐν οἷς ἀντὴ γὰζεν ἔκφρασις χάριτος μεμιγμένη μετὰ θλίψεως.

— Ὁ ἐνταῦθα βίος μας δὲν εἶναι λίαν εὐάρεστος, εἶπε, διὰ τὸν μὴ ἀγαπῶντα τὴν ἔξοχὴν, πιστεύω δέ, ὅτι ὁ κύριος στενοχωρεῖται ἐνταῦθα.

— Ὅπου καὶ ἂν ὑπάγῃ δὲν θὰ μείνῃ εὐχαριστημένος, προσέθεσεν ὁ κύριος Κεργοριέ. Ἡ νεότης οὐδαμῶς εὐχαριστεῖται.

• Πικρὸν μειδίωμα ἐπλανήθη ἐπὶ τῶν χειλέων μου, περιωρίσθη δὲ νὰ τῷ ἀπαντήσω, ὅτι ἐσυκοφάντει τὴν νεότητα, ὅπερ μὲ ἐξέπληττε, διότι ὁ τόσο καλός, ὁ τόσο ἐπιεικὴς κύριος Κεργοριέ συγκατελέγετο, ἴσως, εἰς τὴν χυρεῖαν ἐκείνων, οἵτινες κύπτοντες ὑπὸ τὸ δυσβάστακτον βῆρος τῶν ἐνικυτῶν, ποθοῦσι τὴν ἀκμαίαν τῆς νεότητος ἡλικίαν, καὶ ἀρέσκονται εἰς τὸ νὰ τὴν δυσφημῶσι.

• Διεβεδαίωσα ἐν τούτοις αὐτοὺς ὅτι ἐν τῇ ἐπαύλει των διῆλθον τὰς εὐτυχεστέρους ἡμέρας τοῦ βίου μου καὶ ὅτι θὰ διετήρουν ἐς αἰὲ ζωντὰς τὰς ἀκμυνομένης τῆς ἐν τῇ ἐπαύλει Κεργοριέ διαμονῆς μου, καὶ τοὺς ὑπεσχέθη, ὅτι θὰ ἐπανηρχομένη ἐνίστε πλησίον των, ὅπως διέρχωμαι στιγμὰς εὐφροσύνης.

• Μετὰ τὸ γεῦμα ἡ κυρία Κεργοριέ ἔμεινε μόνη ἐν τῇ αἰθούσῃ, διότι ἐγὼ μετὰ τοῦ συζύγου τῆς κατήλθομεν εἰς τοὺς σταύλους, ὅπως ἐκλέξωμεν τοὺς κύνες, οὓς ἐμέλλομεν νὰ λάβωμεν μετ' ἡμῶν τὴν ἐπαύριον εἰς τὴν θήραν. Κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν μας ὁ κύριος Κεργοριέ μοὶ ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμίαν νὰ ἐκδράμωμεν ἐπ' ὀλίγον εἰς τὴν λίμνην, μὲ παρεκάλεσε δὲ νὰ ἀνέλθω εἰς τὴν αἰθούσαν, ὅπως καλέσω τὴν σύζυγόν του, ἐνῷ οὗτος θὰ ἠτοίμαζε τὸ πλοίαριον. Ὅτε ἔφθασα πρὸ τῆς αἰθούσης, ἤκουσα ἐμμελεῖς φθόγγους κλειδοκυμβάλου, τὴν δὲ κυρίαν Κεργοριέ ἄδουσαν στροφὰς τινὰς ἐκ τῶν ποιημάτων μου, αἳ προσεπάθει νὰ τονίσῃ αὐτοσχεδίως. Πλημμυρὰ ἀφάτων αἰσθημάτων κατέκλυσε τὸ στήθος μου καὶ ἤδεῖα συγκίνησις κατέλαβε τὴν καρδίαν μου. Μοὶ ἐφάνη, ὅτι κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἦτον ἀνωτέρα τοῦ Σμαροζα, Βέμπρη καὶ Ροσσίνη. Ἡ μελίρρυτος αὐτῆς φωνὴ ἐξικνεῖτο εἰς τὰ ὠτά μου ὡς τις μελωδίαι ἀγγέλων, χάρις τῷ ἐγωῦσμῳ τοῦ ποιητοῦ καὶ τῷ ἐνθουσιασμῳ τοῦ λατρευτοῦ.

• Ἐμείνα στιγμὰς τινὰς ἐκθαμβος καὶ ἀπηρωρημένος, οὕτως εἰπεῖν, εἰς τὴν οὐράνιον ἐκείνην μελωδίαν. Εἰσῆλθον ἡρέμα ἐν τὸς τῆς αἰθούσης· στάς δὲ ὀπισθεν τῆς θελικαρδίου αἰδοῦ, ἀφωνος, ἀκίνητος, καὶ συγκεικνημένος, ὡσφραίνωμην τὰ ἐκ τῆς ἐβενίνου κόμης τῆς ἐκχεόμενα μῦρα, ἀπο-

θαυμάζων τὴν θεσπεσίαν καὶ μελίρρυτον αὐτῆς φωνήν. Αἴφνης ὁμως ρίψασα ἐκ τύχης βλέμμα ἐπὶ τινος κατόπτρου ἀνηρητημένου ἄνωθεν τοῦ κλειδοκυμβάλου καὶ εἶδοῦσά με, ἔρρηξε κραυγὴν τρόμου.

— Σεῖς ἐδῶ! εἶπε μετὰ βεβιασμένου ἐπὶ τῶν χειλέων μειδιάματος. Πόσον μὲ ἐφοβίσαστε!

• Τῇ ἐξηκόντισα βλέμμα, ἐν ᾧ ἀπεικονίζετο ἡ βαθεῖα εὐγνωμοσύνη παρηκωσμένου ποιητοῦ, ὅστις τὸ πρῶτον ἤδη βλέπει τοὺς στίχους τοῦ λαμπρονομένου ὑπὸ τῆς ἐμμελοῦς φωνῆς τοῦ ἰνδάματός του.

— Ἀ! ἐξακολουθήσατε, ἐξακολουθήσατε, σὰς παρακαλῶ θερμῶς, κυρία, εἶπον αὐτῇ διὰ τρεμούσης φωνῆς. Χάρις εἰς ὑμᾶς, ἀγαπῶ ἤδη τοὺς στίχους μου.

• Ὅποια ὑποκρισία! Καὶ πρὶν τοὺς ἡγάπων, ἀλλὰ κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν τοὺς ἐλάτρευον.

• Εἰς ἀπάντησιν ἐκείνη ἐμειδίασε καὶ ἤρξατο ἐκ νέου ἄδουσα στροφὴν τινὰ, μετὰ τὸ πέρασ τῆς ὁποίας ἐστράφη πρὸς ἐμὲ μετὰ σπανίας χάριτος. Ἐν τοῖς ὑγροῖς δ' αὐτῆς ὀφθαλμοῖς ἐνυπῆρχεν ἔκφρασις ἡδαιίας μελαγχολίας.

— Πολὺ κακῶς, μοὶ προσέθεσεν, ἐξέφρασα τὴν ἐν τοῖς στίχοις σας ἐνυπάρχουσαν μελαγχολίαν, διότι σήμερον αἰσθάνομαι ἐμαυτὴν ἀδιάθετον. Ἀλλήν τινὰ ἡμέραν, ἴσως, ἐπιτύχω τοῦτο κάλλιον.

• Ἀλλήν τινὰ ἡμέραν, ἐσκέφθη, ἐνῷ μόλις ἐπὶ εἴκοσι τέσσαρας ὥρας μόνον ἔμελλον νὰ διαμείνω πλησίον τῆς.

• Ὁ λογισμὸς δὲ οὗτος, εἰσελθὼν ταυτοχρόνως καὶ εἰς τὴν κυρίαν Κεργοριέ, κατέστησε ταύτην σκυθρωπὴν. Ἡ φωνὴ τῆς, ἡ καλλονὴ τῆς, ἡ προσεχὴς ἀναχώρησίς μου, ἡ πρόσκαιρος εὐτυχία μου, οἱ φόβοί μου περὶ τοῦ μέλλοντος, ἅπαντα ταῦτα ἐπάλαιον κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἐν ἐμοί. Ἐπὶ τέλους συνελθὼν ἔσπευσα νὰ τῇ ἀπαντήσω μεγαλοφῶνως:

— Ἀπεναντίας, ἡ ἐπιτυχία ἦτο τοιαύτη, ὥστε ἀδύνατον, κατ' ἐμὲ, νὰ κατορθώσῃ τις ἐκφρατικώτερον νὰ ψάλλῃ τούτους. Διὰ τρεμούσης δὲ φωνῆς προσέθεσα:

— Ὡ Καρολίνα! Καρολίνα! Διατί δὲν μὲ ἐφόνευον οἱ ἀθλοὶ!

• Οἱ λόγοι οὗτοι ἐξήρχοντο ἐκ τῶν मुखῶν τῆς καρδίας μου, ἐνῷ συγχρόνως πλεῖστοι ὅσοι διαλογισμοὶ ἀνεκυκῶντο ἐν τῇ διανοίᾳ μου: Ὁ ἔρω, τὸ καθήκον, ἡ οὐράνιος καλλονὴ τῆς Κεργοριέ, ἡ εἰλικρινεία τοῦ συζύγου τῆς.

• Καὶ οἱ ισχυρότεροι χαρακτῆρες εὐρισκόμενοι ἐν παρομοίᾳ περιστάσει, ἀμφιβάλω ἂν θὰ ἠδύναντο νὰ ὑποταχθῶσιν εἰς τὴν φωνὴν τοῦ καθήκοντος. Ἐν τούτοις ἡ σκέψις, ὅτι ἔμελλον νὰ ἐξαπατήσω τὸν κύριον Κεργοριέ καὶ καταχρασθῶ τῆς ἐμπιστοσύνης του, μὲ ἐτρόμαξε, διότι προησθάνωμην, ὅτι αἱ τύψεις τοῦ συνειδότος ἤθελον μὲ καταστήσει δυστυχῆ.

• Καίτοι δὲ προϊόντος τοῦ χρόνου μετεβλήθη ἐν πολλοῖς, ἐν τούτοις πάντοτε

ἐξακολουθῶ ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τοῦτο νὰ διατηρῶ τὰς αὐτὰς ἰδέας.

• Ἀλλὰ καὶ ἡ κυρία Κεργοριέ δὲν ἔπασχεν, ὑποθέτω, ὀλιγώτερον ἐμοῦ, διότι οὐδεμίαν προσοχὴν ἔδωκεν εἰς τὴν ἀναπάντησιν, ἣν πρὸ ὀλίγου εἶχον κάμει.

• Μετ' ὀλίγον ἐγερθεῖσα τεταραγμένη μὲ ἠρώτησε:

— Ποῦ εἶναι ὁ σύζυγός μου;

— Σὰς ἀναμένει, τῇ ἀπεκρίθη, παρὰ τὴν λίμνην, διότι ἀπεφασίσασμεν νὰ ἐκδράμωμεν ἐκεῖ διὰ τῆς λέμβου.

— Καὶ τόσην ὥραν δὲν μοὶ ἐλέγχατε τίποτε;

— Τὸ εἶχον λησμονήσει.

— Ὅποια τρέλλα!

• Ἐλαβε ταχέως τὸν βραχίονά μου καὶ κατήλθομεν, χωρὶς νὰ ἀνταλλάξωμεν λέξιν.

• Ἀμα τῇ ἐμφανίσει μας, ὁ κύριος Κεργοριέ ἤρξατο νὰ κραυγάζῃ: «Μὰ τέλος πάντων ἀπεφασίσατε νὰ μὲ κάμετε νὰ ξενοκτῆσω ἐδῶ! Ἐλθετε, δι' ὄνομα Θεοῦ!»

• Ἐπέβημεν τῆς λέμβου τραυλίζοντες φράσεις τινὰς πρὸς δικαιολογίαν μας. Καθεσθεὶς δὲ ἔλαβον τὰς κώπας καὶ ἤρξατο νὰ κωπηλατῶ, ἐνῷ ὁ κύριος Κεργοριέ τοποθετηθεὶς ἐπὶ τῆς πρύμνης, ἀνέλαβε τὸν χειρισμὸν τοῦ πηδαλίου. Ἦτο ἤδη νύξ, νεκρικὴ δὲ πανταχοῦ ἐβασίλευε σιγὴ ἐκ τοῦ διαστέρου θόλου ἡ ἀργυρόεσσα Ἐκάτη κατωπρίζετο ἐν τοῖς φωσφορίζουσιν ὕδασι τῆς γαληνιώσης λίμνης, ὡς φιλάρεσκος κόρη. Τὴν ἐπικρατοῦσαν σιγὴν διέκοπεν ἐνίστε τὸ ἔσμα τῆς καλλικελάδου ἀηδόνος καὶ τινες ἀστείότητες τοῦ κυρίου Κεργοριέ. Περὶ τὸ μεσονύκτιον, προσορμήσαντες τὴν λέμβον, ἀπέβημεν εἰς τὴν ξηρὰν καὶ ἀνήλθομεν ἐπὶ τῆς ἐπαύλειος.

• Τὴν ἐπιούσαν, ἐγερθέντες ἄμα τῇ ἡοῖ, μετέβημεν εἰς τὸ προσδιορισθὲν μέρος πρὸς συνάντησιν τῶν ἐπιλοίπων θεραπευτῶν. Ἀρξαμένου τοῦ κυνηγίου, ἔσχον τὴν εὐτυχίαν νὰ φονεύσω ἐγὼ αὐτὸς τὸν ἀνιχνευόμενον ἀγριόχοιρον. Εἰρήσθω δὲ ἐν παρόδῳ, ὅτι τοῦτο ἦν ὄλως τυχαῖον, διότι τὸ ἐπιζητούμενον θήραμα ἔστι πρὸ τοῦ στομίου τοῦ ὄπλου μου. Τὴν ἐπομένην, ἐνῷ ἐνησχολούμην μὲ ἀλγοῦσαν καρδίαν εἰς τὰ τῆς ἀναχωρήσεώς μου, εἰσελθὼν αἴφνης ἐν τῷ δωματίῳ ὁ κύριος Κεργοριέ, μοὶ λέγει:

— Θὰ σὰς παρακαλέσω νὰ μοὶ παρέξῃτε μίαν ἐκδούλευσιν.

— Εὐχαρίστως, κύριε Κεργοριέ, εἶμαι εἰς τὰς διαταγὰς σας, τῷ ἀπῆντι, σα.

— Ἐξ ὀλοκλήρου;

— Ἀλλὰ περὶ τίνος πρόκειται;

— Νὰ διακόψῃτε τὰς προετοιμασίας τῆς ἀναχωρήσεώς σας.

— Ἀλλὰ διατί;

— Διότι πρέπει νὰ διαμείνητε ἐπὶ τινὰ εἰσέτι χρόνον ἐνταῦθα.

— Ἀλλὰ . . .

— Δὲν ὑπάρχει ἐδῶ ἀλλὰ. Μοὶ ὑπεσχέθητε ὅτι τίθεσθε εἰς τὰς διαταγὰς μου καὶ συνεπῶς ὀφείλετε νὰ μείνετε, ἄλλως τε σημειώσατε ὅτι εἶναι ἀπόλυτος ἀνάγκη, διότι πρὸ ὀλίγου ἔλαβον δύο ἐπιστολάς διὰ τῆς μίαις μοὶ ἀγγέλλεται ἡ ἐνταῦθα ἀφιξίς φίλης τινὸς τῆς συζύγου μου, σκο-

πούσης νὰ διέλθῃ ἡμέρας τινὰς ἐν τῇ ἐπαύλει, διὰ δὲ τῆς ἐτέρας προσκαλοῦμαι εἰς Ρέννας, ἔνθα πρόκειται νὰ συζητηθῇ ὑπόθεσις μου ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου, ἢ δὲ παρουσία μου κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς συζητήσεως εἶναι ἀπαραίτητος. Μὴ ἐπιθυμῶν ὅμως νὰ ἀφήσω κατὰ μόνας αὐτὰς τὰς κυρίας, διότι εἰξέζω ὅτι ὅταν τύχη νὰ συναντηθῶσι παίρνουν τὰ μυαλά των ἀέρα καὶ τρέχουσι ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, σὰς περκαλῶ νὰ μοὶ παρέξῃτε τὴν σπουδαίαν ταύτην ἐκδούλευσιν, νεαρέ μου φίλε, μένοντες ἐδῶ κατὰ τὴν ἀπουσίαν μου, ἐλπίζω δὲ ὅτι δὲν θέλετε μετανοήσῃ ἐκ τούτου, διότι πλησίον τόσῳ καλῶν κυριῶν δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ στενοχωρηθῇ τις. Ἄλλως τε θὰ προσπαθῆσω νὰ ἐπανέλθω τάχιιστα ἵνα σὰς ἀπαλλάξω τοῦ βάρους τούτου.

» Ἐννοεῖται ὅτι δὲν ἐξεπλάγην ποσῶς ἐκ τοῦ τρόπου, δι' οὗ ὁ κύριος Κεργοριέ μὲ παρέπεισεν, οὕτως εἶπεῖν, νὰ παρατείνω τὴν ἐν τῇ ἐπαύλει διαμονὴν μου, ἐννοῶν πλεόν, ὅτι πᾶν ὅ,τι μοὶ ἔλεγεν ὑπηγορεύετο αὐτῷ ὑπὸ εἰλικρινείας, ἣτις ἦτο κύριον χαρακτηριστικὸν τοῦ ἰδιορρύθμου αὐτοῦ χαρακτήρος. Ἡπόρουν ὅμως διὰ τὴν τυφλὴν ἐμπιστοσύνην, ἣς μὲ ἔκρινεν ἄξιον, καθιστῶν, κατὰ τὴν ἀπουσίαν του, κηδεμόνα καὶ σύντροφον τῆς συζύγου του, ἐμέ, τὸν εἰκοσκαετῆ καὶ ἄγνωστον τέως νεανίαν. Ἄλλ' ὁ κύριος Κεργοριέ ἦτο ἐξ ἐκείνων τῶν ἀνθρώπων, αἵτινες, ἐκ τῶν ἰδίων κρίνοντες τὰ ἀλλότρια, οὐδέποτε ὑποπεύονται τὸ κακόν, οὐδὲ εἶνε δυνατὸν νὰ πεισθῶσι περὶ τοῦ ἐναντίου, εἰμὴ μόνον διὰ τῶν πραγμάτων. Ἄλλως τε ἀνέμενε παρ' ἐμοῦ, εἰς ἀνταμοιβὴν τῶν εὐεργεσιῶν, ἃς κατὰ τὴν ἐν τῇ ἐπαύλει διαμονὴν μου μοὶ παρεῖξε, διαγωγὴν ἔντιμον καὶ συμπεριφορὰν εὐγενῆ καὶ ἀνωτέραν πάσης ὑπονοίας. Ὅλα ταῦτα κατεδείκνυν ὅτι ὁ ἀνθρώπος οὗτος ἐμπνέετο μὲν ὑπὸ τῶν ἀγαθωτέρων αἰσθημάτων, δὲν εἶχεν ὅμως πολλὴν πείραν τοῦ κόσμου.

» Κατ' ἀρχὰς ἐπρόβαλον δυσκολίας τινὰς. Ἄλλ' ὁ κύριος Κεργοριέ τοσοῦτον ἐπέμεινε, ὥστε ἠναγκάσθη νὰ ἀποδεχθῶ τὴν παρακλήσιν του, ὑπέκρινε δὲ θεν εἰς τὴν ἐπιμονὴν του, ἐνῶ ἀπειναντίας ἱκανοποιῶν κυρίας τὸν ἐγωῖσμόν μου.

» Ὅταν ἡ κυρία Κεργοριέ ἔμαθεν ὅτι ἐμελλον κατὰ τὴν ἀπουσίαν τοῦ συζύγου της νὰ διαμείνω ἐν τῇ ἐπαύλει, ἐταράχθη σφόδρα, καὶ μόλις κατώρθωσε νὰ προφέρῃ ἀκαταλήπτους τινὰς λέξεις, δι' ὧν ἤθελεν, ἴσως, νὰ μὲ ἀπαλλάξῃ τῆς ὑποσχέσεώς μου. Τοῦτο ἐνόησας, συνήνωσα πάσας τὰς δυνάμεις μου ὅπως παραστῶ κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν γαλήνιος· ἔδωκα δὲ αὐτῇ, διὰ φράσεων διφορούμενων, νὰ ἐνοήσῃ, ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ ἀνησυχῇ, οὐδὲ νὰ ἀμφιβάλλῃ περὶ τῆς διαγωγῆς, ἣν ὤφειλον νὰ τηρήσω κατὰ τὴν ἀπουσίαν τοῦ συζύγου της.

» Τὴν αὐτὴν ἐκείνην ἡμέραν ὁ κύριος Κεργοριέ ἀνεχώρησεν εἰς Ρέννας, ἔνθα ἠναγκάσθη, νὰ παραμείνῃ ἐπὶ δύο ὀλοκλήρους μῆνας, ἕνεκα προσκομμάτων παρεμβληθέντων

κατὰ τὴν διεξαγωγὴν τῆς ὑποθέσεώς του. Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο διήλθον ἐν τῇ ἐπαύλει ἡμέρας εὐτυχεῖς, καθ' ἃς ἐγεύθημεν, οὐχὶ τὴν ματαιὰν καὶ περιπαθῆ ἡδονὴν, τῆς ὁποίας φαντασιώδεις ἀφηγήσεις ἀναγινώσκουμεν ἐν τοῖς μυθιστορήμασιν, ἀλλὰ τὴν ἀληθῆ ἐκείνην εὐδαιμονίαν, ἣν αἰσθάνονται εὐγενεῖς καρδίαι ἀνταγαπώμεναι καὶ ζῶσαι ἐν ἄκρῳ γαλήνῃ ψυχῆς τε καὶ πνεύματος.

» Καὶ τῷ ὄντι, ὁ ἔρωσ μου ἦτο ἀγνόατος καὶ ἀνευ παραφορῶν. Κατ' ἀρχὰς ἀμφοτέροι ἐνδομύχως ἠσθανόμεθα ὅτι ἡ ἀπουσία τοῦ κυρίου Κεργοριέ, ναι μὲν παρεῖχεν ἡμῖν περισσοτέραν ἐλευθερίαν, μὰς ἐπέβαλλεν ὅμως ἀνώτερα καθήκοντα· καὶ ἡ ἰδέα αὐτῆς μὰς καθίστα σοβαροῦς μέγρι ψυχρότητος. Ἐνισχυθεῖσαι ὅμως κατόπιν αἱ δυνάμεις μὰς ὑπ' ἀμοιβαίας ἐμπιστοσύνης καὶ τῆς ἀφιξέως τῆς ἀναμενόμενης φίλης τῆς κυρίας Κεργοριέ, ἣτις ἦτο πνευματώδης καὶ χαρίεσσα κόρη, ἐθέρμανον τὴν ἐπίπλαστον ἐκείνην ψυχρότητά μας καὶ μὰς ἐπέτρεπον νὰ ἐπωφελοῦμεθα τῆς εὐκαιρίας, ἣτις περυσιάζετο ἐκ τῆς ἐλευθερίας τῆς θέσεώς μας.

» Οὐδέποτε ὁ χρόνος ὑπῆρξε βραχύτερος δι' ἐμέ, οὐδέποτε ἀπῆλαυσα πλειοτέρας εὐημερίας καὶ ἀγνοτέρων τέρψεων.

» Ὅτε μὲν ἐποιοῦμεν ἐκδρομὰς ἐπ' ἐλαφροῦ ὀχήματος εἰς τὰ γραφικώτατα περὶχωρα τοῦ Κεμπερλέ, εἰς τὴν νέαν ταύτην Ἀρκαδίαν, ὡς ἀποκαλεῖ τὴν Βρετάννην ὁ Αἰμύλιος Σουβέστρος, ὅτε δὲ εἰς τὴν λίμνην διὰ τῆς λέμβου, κατερχόμενοι μέχρι τῆς θαλάσσης, ἐξ ἧς ἀνηρχόμεθα τὴν ἑσπέραν, ὠθούμενοι ὑπὸ τῆς παλιροῦς, ἐν μέσῳ τῆς βασιλευούσης νηνεμίας καὶ τῆς πνεύσεως νυκτερινῆς αὔρας. Ἄλλοτε πάλιν ἐγευματίζομεν ἀπλοικώτατα ἐν μέσῳ τῆς ἀνθηρᾶς χλόης, πλησίον κρυσταλλώδους ρυακίου καὶ ὑπὸ βαθύσκιον καὶ εὐώδη φιλόραν. Ἐκεῖ ἡ κυρία Κεργοριέ κατήρχετο ἐνίοτε μετὰ τῆς φίλης της καὶ συνῆγον ἀργυραυγεῖς ὄχθης χάλικας καὶ ἔπαιζον μὲ κόμην ἐπιχαρίτως κυμαινομένην ὑπὸ τῆς ἀποπνεύσεως ζεφυρίτιδος, προσπαθοῦσαι νὰ συλλάβωσι τὸ φεῦγον νῆμα. Ἐκεῖ δὲ πολυλάκις ἀφιέμην ἀσυνειδήτως εἰς τὴν ὀλισθηρὸν τῶν ρεμβασμῶν, ἀφ' ὧν μὲ ἀπέσπα τὸ ἐμμελὲς ἄσμα τῆς φιλερήμου ἀηδόνης, ὑποστενούσης ἐν τοῖς φυλλώμασιν ὑψηλῆς λεύκης. Πολλάκις δὲ γελῶντες καὶ ἀσθμαίνοντες ἐτρέχομεν καὶ οἱ τρεῖς διὰ μέσου ἐρεικῶν, ἀνερχόμεθα ἐπὶ γηλόφων καὶ κατηρχόμεθα ἐντὸς ἀποκρήμων φραγγῶν, ὅπως θαυμάσωμεν τὰ κυλιόμενα καὶ ἐπαφρίζοντα ρεύματα τῶν χειμάρρων. Ἐν ὀλίγαις λέξεσιν, ὁ βίος μὰς ἦτο ἀληθὲς εἰδύλλιον.

» Ἀλλὰ, δυστυχῶς, ἡ ὥρα τοῦ ἀποχωρισμοῦ ἐσήμανεν ἤδη. Ἡ δεσποινὴς Στεφανία Δ**, ἡ φίλη τῆς κυρίας Κεργοριέ, ἡ φιλόγελως καὶ καλοκάγαθος κόρη, ἡ τοσοῦτον ζωογονήσασα τὸν βίον μὰς ἀνεχώρησεν. Ἀπερχομένη δὲ προσέλαβε μεθ' ἐαυτῆς τὴν φαιδρότητά μας καὶ τὴν φιλικὴν αὐτῆς παρουσίαν, ἣτις ἀνεχαίτιζε πᾶσαν παραφορὰν τοῦ ἔρωτος ἡμῶν.

» Ὁ κύριος Κεργοριέ δὲν εἶχεν εἰσέτι ἀναγγεῖλαι τὴν ἐπάνοδόν του. Ἐπειδὴ ὅμως, κατὰ τὸ σῆθηδες αὐτῷ, πολὺ σπανίως ἔγραφεν, ἀνεμένομεν, ἀνευ προηγουμένης εἰδοποιήσεώς του, νὰ τὸν ἐπανιδῶμεν ἀφικνούμενον ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν.

» Ὅφειλω πρὸς τούτοις νὰ προσθέσω, ὅτι ἕνεκα τῆς ἀπομονώσεώς μας ἀπολέσασμεν καὶ τὴν νεανικὴν μὰς ζωηρότητα, καταληρθέντες, οὕτως εἶπεῖν, ὑπὸ χαυνόσεως, οὐχί, διότι δὲν ἠδυνάμεθα νὰ διασκεδάσωμεν μόνον, ἀλλὰ διότι ἡ ἀναχώρησις τῆς δεσποινίδος Στεφανίας μὰς προήγγειλε τὴν προσεχῆ ἀναχώρησιν καὶ ἐμοῦ καὶ συνεπῶς τὴν ἐντελῆ ἐξαφάνισιν τῆς εὐτυχίας μὰς.

» Τοιοῦτος εἶναι ὁ ἀνθρώπινος χαρακτήρ. Οἱ φόβοι περὶ τοῦ μέλλοντος ἐκμηδενίζουσι σχεδὸν πάντοτε τὴν ἐνεστῶσαν εὐδαιμονίαν.

» Ἐσπέραν τινὰ ἐκαθήμεθα ἐν τῇ λόχμῃ τῇ εὐρισκομένη εἰς τὴν ἐσχατιὰν τοῦ κήπου. Ἡ ἀτμοσφαῖρα ἦτο βεβαρμένη καὶ ὁ οὐρανὸς νεφελώδης. Ἐμένομεν ἐκεῖ σιωπηλοὶ καὶ περίλυποι. Ἐντὸς τῶν χειρῶν μου εἶχον λάβει ἀσυνειδήτως, σχεδὸν εἶπεῖν, τὴν λεπτοφυῆ χεῖρα τῆς κυρίας Κεργοριέ καὶ ἔθλιβον ταύτην ἠδέως. Αὕτη οὐδόλως ἀντίστατο εἰς τοῦτο, ἢ μάλλον ἐφαίνετο κἄπως ἀρεσκομένη. Ἐμακάριζον ἐμαυτὸν καὶ τὴν κόμην νὰ παρετεινετο ἢ ἀνέκφρατος ἐκείνη εὐδαιμονία μου ἐς αἰετὶ, ὅτε αἴφνης ἐγερεθεῖσα ἡ κυρία Κεργοριέ ἠθέλησε νὰ ἀποσυρθῇ. Δὲν τὴν ἀφήκα ὅμως νὰ κινηθῇ καὶ τὴν ἠνάγκασα νὰ καθεσθῇ ἐκ νέου.

» Τότε αὕτη ἐρυθριάσασα ἤρξατο νὰ κλαίῃ.

— ὦ! πόσον εἶναι κακὸν νὰ ἀπατᾷ μία γυνὴ τὸν σύζυγόν της, ἐτραυλίσειν, ὀλολύξουσα.

— Φεῦ! Καρολίνα, τῇ ἀπεκρίθην, ἡ νεότης μὰς καὶ ἡ ἀγνότης τοῦ ἔρωτός μὰς μὰς ἐξίλεουσιν.

» Ἡ κυρία Κεργοριέ ὕψωσε τοὺς ὠραίους αὐτῆς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸν οὐρανόν, ὡς εἰ ἐζήτηι συγγνώμην παρὰ τοῦ Πλάστου. Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν τὴν ἐνηγκαλίσθη καὶ τὴν ἔθλιψα τρυφερῶς ἐπὶ τοῦ στήθους μου· μόλις δὲ ἠνοιγον τὰ χεῖλη μου ὅπως εἶπω αὐτῇ παρήγορόν τινα φράσιν, ἠκούσθη αἴφνης θόρυβος σειομένων φυλλωμάτων.

— Ἡ μάλλον, ἡ ἀπερισκεψία μου θὰ σὰς ἐξίλεωσεν, εἶπε φωνῆ ἰσχυρὰ καὶ ἀπειλητικῆ.

» Στρέψαντες μετὰ τρόμου τὴν κεφαλὴν μὰς, εἶδομεν βήματά τινα μακρὰν ἡμῶν ἰστάμενον τὸν κύριον Κεργοριέ, πελιδὸν καὶ ἀκίνητον. Διὰ ταχείας κινήσεως ἠγέρθημεν ἀμφοτέροι, ἐκείνη μὲν τρέμουσα καὶ συγκεχυμένη, ἐγὼ δὲ εἰς ἄκρον συγκεκινημένος καὶ σοβαρός.

— Σὰς ἐζήτηον, προσέθεσεν ὁ κύριος Κεργοριέ μετὰ πικρίας, ἀλλὰ δὲν εἶχον προῖδει ποσῶς, ὅτι ἡ παρουσία μου θὰ σὰς ἐτάρασσε τοσοῦτον τοὺς κύκλους. Αἰτῶ μυστικῶς συγγνώμην διὰ τὴν ἐνόχλησιν ταύτην παρ' ὑμῶν, ἀξιότιμε κύριε !! ,

ὅστις χάσθε τόσο ἐγγενῶς τῆς ἐμπιστοσύνης καὶ τῆς φιλοξενίας, ἢν σᾶς παρέχουσιν. Ὑμεῖς δὲ ἡ ἐκπληρούσα τόσο ἐσυνειδήτως τὰ σύζυγικά σας καθήκοντα, καλὴ μου δέσποινα, μὴ τυχάττειθε ποσῶς.

— Κύριε Κεργοριέ, τῷ εἶπον, διακόπτων αὐτόν, μετὰ θάρρους καὶ ξηρᾶς φωνῆς, πρὸς Θεοῦ! ἐὰν θέλετε νὰ κάμητε χρῆσιν τοῦ δικαίου σας, μὴ πράξῃτε τοῦτο ἐνώπιον τῆς κυρίας Κεργοριέ, διότι δὲν δύναμαι νὰ τὸ ἀνεχθῶ. Πρὸς ἐμὲ ἀπευθύνετε ὅλους τοὺς ὀνειδισμοὺς καὶ σαρκασμοὺς ὑμῶν, διότι εἶμαι ἄξιος τούτων, ἀλλὰ σᾶς ἱκετεύω, ἀφήσατε πρότερον ν' ἀποσυρθῇ ἡ σύζυγός σας.

— Ἔστω, ἀπὴντησεν ὁ κύριος Κεργοριέ, μετὰ τῆς αὐτῆς πικρίας, δύνασθε νὰ ἀπέλθῃτε. . . . σύζυγέ μου. . . . ἀλλὰ προηγούμενος σπογγίσσατε τὰ δάκρυά σας καὶ ἐστὲ ἡρεμώτερα, διότι δὲν θέλω νὰ ἐννοήσωσιν οἱ ἐν τῇ ἐπαύλει, ὅτι συμβαίνουν ἐνταῦθα. . . .

» Διακοπεῖς δὲ ἐπὶ δευτερόλεπτον, συμπλήρωσεν οὕτως τὴν φράσιν του :

— Ἀτιμῖαι!

» Ἡ κυρία Κεργοριέ, ἀκούσασα τὴν λέξιν ταύτην ἤγειρε μετὰ ζωηρότητος τὴν κεκλιμένην αὐτῆς κεφαλήν καὶ ἐξηκόντισε πρὸς τὸν σύζυγόν της βλέμμα ἐνέχον τοσαύτην ὑπερφάνειαν καὶ ἄλλογος, ὥστε οὗτος καταληφθεὶς ὑπ' ὀρατῆς συγκινήσεως προσέθεσε :

— Μετὰ τινος στιγμῆς θὰ ἐπανιδρωθῶμεν ἐν τῇ αἰθούσῃ.

» Ἡ σύζυγός του ἀπεμακρύνθη.

— Τώρα δύο λέξεις πρὸς ὑμᾶς, κύριε, μοὶ εἶπε μετὰ στιγμῆν σκέψεως. Δὲν θὰ ἐξετάσω ποσῶς πῶς ἐννοεῖτε ὑμεῖς τὴν λέξιν φιλίαν, ἢ μᾶλλον εὐγνωμοσύνην, σᾶς παρακαλῶ μόνον νὰ ἀπαντήσητε κατηγορηματικῶς εἰς τὴν ἐρώτησιν, τὴν ὁποίαν θὰ σᾶς ἀπευθύνω. Λάθετε ὅμως προηγούμενος ὑπ' ὄψιν σας, ὅτι σπουδασιολογῶ. . . . Τί θὰ ἐκάννατε, σεῖς ἐὰν εὐρίσκεσθε εἰς τὴν θέσιν μου;

» Τοσοῦτον ἐσυγχύσθη ὑπὸ τῆς παραδόξου καὶ ἀποτόμου ἐκείνης ἐρωτήσεώς του, ὥστε πρὸς στιγμῆν τὸν ἐθεώρησα μὲ ἀπλανὲς βλέμμα, χωρὶς νὰ τῷ ἀποκριθῶ. Οὗτος ὅμως ἐπάνελαβε τὴν ἐρώτησίν του.

» Τέλος, τῷ ἀπεκρίθη μετὰ σοβαρότητος, ἢ θὰ ἐζήτησαν ἱκανοποιήσιν διὰ τῶν ὄπλων, ἢ θὰ ἀπήτουν ἄλλο τι καταλληλότερον εἰς ταύτην τὴν περίστασιν.

— Ὅποιον, κύριε;

— Τὴν ἀναχωρήσιν ἐκείνου, ὅστις θὰ μὲ εἶχε προσβάλλει, μετὰ τῆς διαθεβιασῆς του, ὅτι δὲν θὰ ἀπεπειράτο εἰς τὸ μέλλον νὰ ἐπανιδῇ. . . ἐκείνην ἦν ἡγάπα.

» Τὴν τελευταίαν ταύτην φράσιν μου ἐπρόφερα, δὲν εἰζεύρω τίνος ἕνεκα, χαμηλῇ τῇ φωνῇ.

— Ὡστε θὰ ἐξηρηκεῖσθε εἰς τὴν φιλικὴν ταύτην λύσιν, μὲ εἶπε σύνοφρος καὶ ζητῶν νὰ ἐμβαθύνῃ, οὕτως εἰπεῖν, ἐν τοῖς λογιζμοῖς μου. Πιστεῦετε λοιπόν, κύριε, εἰλικρινῶς. . . . τιμῶς, ὅτι τὸ ἔγκλημα τοῦτο δὲν θὰ ἀπῆται μεγαλειότερόν τι;

— Ἀφοῦ, κύριε, ἀρέσκεσθε νὰ ὀνομά-

ζητε τοῦτο ἔγκλημα, ἀναγκαζομαι νὰ σᾶς εἶπω, ὅτι οὐδέποτε αἱ μετὰ τῆς κυρίας Κεργοριέ σχέσεις μου ἐνεῖχον τί τὸ ἀθέμιτον καὶ ἐγκληματικόν, οὐδέποτε, κύριε, ἀκούσατέ με καλῶς. Παρατηρήσατέ με κατὰ πρόσωπον καὶ θὰ ἰδῆτε ἐπ' αὐτοῦ τὴν εἰλικρινεῖαν καὶ τὴν ἀλήθειαν τῆς ὁμολογίας μου. Ἦδη, κύριε, τίθεμαι εἰς τὰς διαταγὰς σας. Ἀποφασίσσατε. . . .

» Λέγων τὰ ἀνωτέρω ἠσθάνθη ἑαυτὸν ἐμψυχούμενον ὑπὸ ἀπειρογράφτου θάρρους. Μοὶ ἐφαίνετο ὅτι ἡ εἰλικρινεῖα τῶν λεγομένων μου ἀνεγινώσκετο ἐπὶ τοῦ μετώπου μου. Ὁ κύριος Κεργοριέ ἐξηκολούθει νὰ μὲ παρατηρῇ ἐν σιγῇ.

— Ἡ κυρία Κεργοριέ ἀνησυχεῖ καὶ μᾶς ἀναμένει, εἶπον αὐτῷ, μεθ' ὀρατῆς ἀνυπομονησίης. Εἶπατε, τί ἀποφασίζετε!

— Ἀποφασίζω, ἀπεκρίνατο τέλος ἐν ἄκρῃ ἡρεμίᾳ καὶ βραδύτητι, νὰ ἀναχωρήσητε μετὰ δύο ἡμέρας ὄχι πρότερον, διότι δὲν θέλω ἡ αἰφνιδία ἀπομάκρυνσίς σας νὰ ἐμβάλῃ εἰς ὑποψίας τοὺς ἐν τῇ ἐπαύλει.

Θὰ μοὶ ὀρκισθῆτε δὲ ἐπὶ τῆς τιμῆς σας. . . ἐπὶ τῆς τιμῆς σας, ὅτι ἀφοῦ ἀπομακρυνθῆτε τῆς ἐπαύλειος δὲν θὰ ἐπιχειρήσητε πλέον νὰ ἐπανιδῆτε τὴν κυρίαν Κεργοριέ, καὶ ὅτι ἐὰν ἐκ τύχης συναντήσητε ταύτην ποτέ, θὰ τὴν ἀποφύγητε πάραυτα.

— Σᾶς τὸ ὀρκίζομαι, κύριε, εἶπον αὐτῷ διὰ ξηρᾶς φωνῆς.

— Ὡστε βασιζομαι πλέον ἐπὶ τῆς τιμῆς σας. . . . Οὐχ ἦττον σημειώσατε, κύριε, ὅτι ἡ παράδοξις τοῦ ὄρκου ἠθελὲν ἐπιφέρει μεταξύ ἡμῶν μονομαχίαν μέχρι θανάτου.

— Ἄ! προσέξατε, ὑπέλαβον αὐτῷ, ὄχι ἀπειλάς, διότι ἀνακαλῶ τὴν ὑπόσχεσίν μου.

— Τότε τὰς ἀποσύρω, εἶπε μετ' εὐγενείας.

— Εὐχαριστῶ, κύριε. Ἦδη πλέον δύναμαι νὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ ἀποδεχθῆτε τὰ βαθύτατα καὶ εἰλικρινῆ συλλυπητήριά μου, διὰ τὴν θλίψιν, τὴν ὁποίαν σᾶς ἐπροξένησα. Ἐλπίζω δὲ ὅτι ἡμέραν τινὰ θέλετε ἀναγνωρίσει, ὅτι δὲν εἶμαι ὅλως ἀνάξιος τῆς ὑπολήψεώς σας, καὶ ὅτι ἐὰν ἐφέρθη ἀναξιοπρεπῶς, τὸ ἐπράξα ἀσυνειδήτως, ὡθούμενος ὑπ' ἀκατασχέτου δυνάμεως, ἢ ἐξ οἰκείας βουλήσεως.

» Ἀνήλθομεν εἰς τὴν αἰθούσαν. Ἡ ἀγωνία ἀπεικονίζετο ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς κυρίας Κεργοριέ. Ὁ σύζυγός της μοὶ ἐπρότεινε μετ' ἀνηκούστου ψυχραιμίας νὰ παιζόμεν ἐν λικέται. Ἀπεδέχθη τούτο. Ἡ ἐσπέρα ἐκείνη ὑπῆρξε δι' ἐμὲ φοβερὸν μακρύτερον. Εὐτυχῶς θέσαντες τέρμα ταχέως εἰς τὸ παιγνιδίόν μας, μετέβημεν εἰς τὰ δωμάτιά μας ὅπως κατακλιθῶμεν.

» Τὴν ἐπύριον ὁ ξενίζων με μὲ παρεκάλει ὅπως τὸν συνοδεύσω παρὰ τῷ ἐπιστάτῃ του, ἔνθα ἔμελλε νὰ μεταβῇ τὴν πρωίαν.

» Ὅποιος ἰδιόρρυθμος χαρακτήρ ἐξηκολούθει νὰ φέρηται πρὸς ἐμὲ, ὡς καὶ πρότερον, μετὰ τῆς αὐτῆς ἀδρότητος, καὶ τῆς αὐτῆς εὐγενείας. Κατεβασάνειον ἐμαυτὸν ὅπως ἐξίχνιασά τὸ φοβερόν ἐκεῖνο μυστήριον, ὅτε αἰφνης ἤρξατο νὰ μοὶ ὁμο-

λογῇ ἐντέχνως ὅτι εἶχε κάλλιστα ἐκτιμήσει τὴν δύναμιν τοῦ χαρακτήρος, ἦν εἶχον ἀντιτάξει κατὰ τὴν ἀπουσίαν του, ἵνα μὴ παρασυρθῶ ὑπὸ πάθους τοσοῦτον σφοδροῦ. Ἀναμφιβόλως, ἡ κυρία Κεργοριέ τὸν εἶχε πείσει περὶ τῆς ἀγνότητος τῶν σχέσεών μας. Τοσαύτην εἶχεν ἀγαθοσύνην, ὥστε μοὶ ὁμολόγησε σχεδόν, διὰ μεμασσημένων λέξεων, ὅτι ἐθεώρει περισσότερον ἐκυτὸν ἔνοχον παρὰ ἐμὲ, διότι, ἐνῶ ἐγὼ ἀπεπειράθη κατ' ἐπανάληψιν νὰ ἀναχωρήσω, ὡθούμενος ὑπὸ τοῦ καθήκοντος καὶ τῆς εὐγνωμοσύνης, ἦν ἔτρεφον δι' αὐτόν, ἐκεῖνος παντὶ σθένει προσεπάθησε νὰ μὲ ἐμποδίσῃ.

» Τὴν ἡμέραν τῆς ἀναχωρήσεώς μου εἰσῆλθον ἐν τῇ αἰθούσῃ ὅπως τὸν ἀποχαιρετίσω. Ἡ ἀμνηχανία μου ἀπεικονίζετο ἐπὶ τῆς μορφῆς μου. Ἐπασχον. Οὗτος ἐννοήσας τοῦτο μοὶ ἐσφιγξέ ζωηρῶς τὴν χεῖρα. Καθ' ἦν δὲ στιγμῆν ἐμελλον νὰ ἐξέλθω τῆς αἰθούσης ἔρριψα περίξ ἐμοῦ βλέμμα, δι' οὗ ἐζήτησαν τὴν κυρίαν Κεργοριέ. Ἐκεῖνος ὡς ἂν εἶχε μαντεύσει τοῦτο ἐμειδίασε καὶ ἀνέκραξε :

— Κερολίνα, ἐλθέ λοιπὸν νὰ ἀποχαιρετίσης τὸν ταξειδιώτην μας.

» Ἐνόμισα ὅτι κατ' ἐκείνην τὴν στιγμῆν ὁ κύριος Κεργοριέ ἦτο θεσπέσιόν τι ὄν καὶ ἐπεθύμουν νὰ ριφθῶ εἰς τὰς ἀγκάλας αὐτοῦ ὅπως τὸν ἀσπασθῶ.

— Ὡ! εἶσθε ἀνεκτίμητος φίλος, ἀνέκραξα.

— Καὶ ἀγαθώτατος σύζυγος, προσέθεσε, μειδιῶν.

» Καθ' ἦν στιγμῆν ἡ κυρία Κεργοριέ εἰσήρχετο ἐν τῇ αἰθούσῃ ὁ σύζυγος αὐτῆς, ἀγνοῶ τίνος ἕνεκα, ἐξήρχετο ἐκ τῆς ἀντιθέτου θύρας. Ἀναμφιβόλως ὅμως ἐξῆλθε, σεβόμενος τὸ ἄλλογος τοῦ ὕστατου μου ἀποχαιρετισμοῦ.

» Ἡ εὐγένεια τῶν αἰσθημάτων του ἐν τῇ σημερινῇ ἐποχῇ ἴσως θὰ ἐκίνει τὸν γέλωτα πλείστον ὅσων οὐχ ἦττον ἐγὼ τὸν ἐθαύμασα.

— Ὑγίαινε! Ὑγίαινε! εἶπον τῇ κυρίᾳ Κεργοριέ διὰ τρεμούσης φωνῆς ὅτι σᾶς ἐνθυμοῦμαι μέχρι τελευταίας μου πνοῆς, θὰ σᾶς ἐνθυμοῦμαι ὡς τοὺς ἀγγέλους καὶ θέλω ἀδιακόπως ἱκετεύει τὸν Πλάστον ὅπως διατηρῇ ἐς φεῖ ἐν τῇ οἰκογενείᾳ σας τὴν εὐτυχίαν καὶ τὴν γαλήνην.

» Δὲν ἔσχε τὴν δύναμιν νὰ μοὶ ἀποκριθῇ. μοὶ ἔτεινε μόνον τὴν λεπτοφυῆ αὐτῆς χεῖρα μὲ ὀφθαλμοῦς πλήρεις δακρύων.

» Ἐσφιξα ταύτην ἐν ψυχικῇ συντριβῇ καὶ ἔφυγον κατεσπασμένως.

» Ἐν τῇ αὐτῇ συνήντησα τὸν κύριον Κεργοριέ, ὅστις ἠθέλησε νὰ μὲ συνοδεύσῃ.

» Ἀπεμακρύνθημεν τῆς ἐπαύλειος, καθ' ἦν στιγμῆν δὲ ἀνήλθομεν ἐπὶ τοῦ λοφίσκου τούτου, ἔστημεν αἱ δυνάμεις μου μὲ εἶχον ἐγκαταλείψει. Ἐκλαιον. Μοὶ ἔτεινε μίαν ἔτι φορὰν τὴν χεῖρά του. Αἶφνης ὅμως ἀπέσυρε ταύτην ὅπως μοὶ ἀνοίξῃ τὰς ἀγκάλας του. Ἐρρίφθη ἐπ' αὐτοῦ λιπόθυμος σχεδόν.

— Ὁ χρόνος θὰ σᾶς παρηγορήσῃ, νεκρῆ μου φίλε, μοὶ εἶπεν.

— Καθῶς καὶ ἐκείνην, ἐπιθύρισα. . . Ἄ!

ἐὰν ἴδῃτε ποτὲ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της, συγχωρήσατέ την καὶ ἐστὲ πάντοτε ἀγαθὸς εἰς αὐτήν.

— Ὑγίαινε, μοι εἶπε.

«Καὶ κατήλθομεν, λαβόντες ἀντίθετον διεύθυνσιν. Ἐπέστρεψα εἰς Παρισίους.

«Πολλοὶ τῶν φίλων μου, μετὰ τὸ ἀνωτέρω συμβάν, ἰσχυρίζονται ὅτι κατέστην περίλυπος.

«Δέκα διέρρευσαν ἔτη, ἀφ' ἧς ἐποχῆς τοῦτο συνέβη καὶ πλεῖσταὶ ὅσαι μεταβολαὶ ἐπῆλθον εἰς τὸν βίον μου.

«Κατέγινα ἐπὶ τινα ἔτι χρόνον εἰς τὸ ἄφορον στάδιον τῆς ποιήσεως. Ὅποταν ὁμῶς ὠρίμασεν ἡ κρίσις μου καὶ ἠνόησα πλέον, ὅτι ἐκτὸς τῶν φυσικῶν πλεονεκτημάτων, τῶν ὁποίων ἡμοίρου ὅπως ἐπιτυχῶ εἰς ταύτην, ἐστερούμην καὶ δύο ἀπαραιτήτων προσόντων: τῆς κερτερίας καὶ τῆς ἀγυρτείας. Ἐζήτησα δημοσίαν τιὰ θέσιν, ἣν καὶ ἐπέτυχον. Οὕτω δὲ ἀφῶ εἶδον ὅτι μοὶ ἦτο ἀδύνατον νὰ δρέψω φιλολογικὰς δάφνας, κατώρθωσα καὶ ἐξησφάλισα τοῦλάχιστον τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα.

«Τὴν ὑπόσχεσιν, ἣν εἶχον δώσει πρὸς τὸν κύριον Κεργοριέ, ἐξετέλεσα κατὰ γράμμα, διότι δὲν εἶχον ἐπανίδει τὴν Βρετάνην μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης, καθ' ἣν ἠναγκάσθην νὰ μεταβῶ, χάριν τῶν συμφερόντων μου, εἰς Κεμπέρ, ἔνθα ἐγνωρίστημεν καὶ συνεδέθημεν. Σὰς παρεκάλεσα δὲ νὰ ἔλθωμεν ἐδῶ, διότι ἐπεθύμουν νὰ ἐπανιδῶ τὴν ἐπικυλιν ταύτην, ἣν τόσον ἠγάπησα, καὶ ἐν ἣ βιοῦσιν ἴσως ἐν ἀναπαύσει καὶ ἐν λήθῃ τοῦ παρελθόντος ἡ γυνή, ἣν τόσον ἐλάτρευσα, καὶ ὁ μόνος ἀνὴρ, ὃν θαυμάζω καὶ ἐκτιμῶ ἐπὶ τῆς γῆς».

* *

Καθ' ἣν στιγμὴν ἔθετε τέρμα ὁ συνοδοιπόρος μου εἰς τὴν ἀνωτέρω συγκινητικὴν διήγησίν του, ἐξήρχοντο τῆς ἐπαύλεως ἀνὴρ καὶ γυνή μετ' εὐειδοῦς μικρᾶς κόρης, ἐπιχαρίτως ἐνδεδυμένης.

— «Α! ἰδοὺ αὐτοὶ, ἀνέκραξεν, ἄς ἀπομακρυνθῶμεν.

Οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ ἐνεπλήσθησαν δακρύων, τὸ δὲ στῆθός του ἐξωγκοῦτο βιαίως. Ἠγέρθημεν ὅπως ἀπομακρυνθῶμεν· οὗτος ὁμῶς ἔστη αἶφνης ἵνα θεωρήσῃ τὸ προχωροῦν ζεύγος.

— Ἐχει ἐν τέκνον, ἐψήθυρισε μελαγχολικῶς. Τοῦτο ἀναμφιβόλως εἶναι μεγάλη εὐτυχία δι' αὐτήν. Ἦδη πλέον εἶμαι βέβαιος ὅτι με ἐλησμόνησε. . . . Δὲν εἶμαι πλέον δι' αὐτήν λυπηρὰ ἀνάμνησις. . . . Καὶ ἐγὼ ἐπίσης αἰσθάνομαι ἤδη περισσοτέραν εὐχαρίστησιν, ἢ θλίψιν, ἐπαναθλέπων ταύτην εὐδαίμονα, διότι ἔχω ἀναπαυμένην τὴν συνειδήσιν μου. . . . «Α! πόσον εἶχε δίκαιον εἰς τῶν ποιητῶν μας, λέγων: Ὁ χρόνος ἔχει δύο πτέρυγας, διὰ τῆς μίας ἀγαρπάζει τὴν εὐτυχίαν μας, διὰ δὲ τῆς ἑτέρας σφογγίζει τὰ δάκρυά μας.

Ταῦτοχρόνως δὲ μοὶ ἔκαμε νεῦμα νὰ

τὸν ἀκολουθήσω καὶ οὕτω εἰσήλθομεν εἰς τὴν πρὸς τὸ Κεμπέρ ἀγορσάν, ἔνθα ἀριχθέντες, ἀπεχωρίστημεν.

Δὲν τὸν ἐπανεῖδον πλέον.

Ἐρ Πάτραις.

ΛΕΩΝΙΔΑΣ Π. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΕΛΟΣ

Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΜΑΚΕ

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ ΧΑΡ. ΑΝΝΙΝΟΥ

Οὐ μόνον εἰς τέρψιν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ὠφέλειαν τῶν ἡμετέρων πολυαριθμῶν ἀναγνωστῶν ἀποβλέποντες ἀνέκαθεν ἐμεριμνήσαμεν ἰδιαζόντως, μετὰ τῆς ἀλλῆς ποικίλης μυθιστορικῆς πανθοσίας, περὶ τὴν ἐκλογὴν τῶν ἱστορικῶν μυθιστορημάτων. Τὸ ἱστορικὸν μυθιστόρημα, μὴ περιοριζόμενον ἐντὸς τοῦ κύκλου τοῦ ἰδανικοῦ, ἀλλ' ἐπεκτεινόμενον καὶ ἐπὶ τοῦ θετικωτέρου πεδίου τῶν ἀνθρωπίνων συμβάντων, θέλγει ἅμα καὶ διδάσκει, παριστῶν τὴν ἱστορίαν ὑπὸ τὴν τερπνοτέραν αὐτῆς ἐποψιν.

Ληγοῦσι τὴν 10 τρέχ. τῆς Κομῆσεως Ἀρτέμιδος θέλομεν δημοσιεύσει ἀπὸ τῆς προσεχοῦς Κυριακῆς τὸν ΚΟΜΗΤΑ ΛΑΒΕΡΝΥ τὸ λαμπρότατον ἱστορικὸν ἔργον τοῦ Αὐγουστοῦ Μακέ. Οὕτω ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῆς δυναστείας τῶν Βαλοᾶ μεταφέρομεν τοὺς ἡμετέρους ἀναγνώστας εἰς ἐποχὴν νεωτέραν, ἐπίσης περιέργον καὶ ἐνδιαφέροσαν τῆς Γαλλικῆς Ἱστορίας: εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Λουδοβίκου ΙΔ'.

Τὸ πλήρες ποικίλων περιπετειῶν δράμα διεξάγεται ἐν τῇ μέσῃ τῆς ἐνδόξου καὶ πολυταράχου ἐκείνης βασιλείας, ἀναβιβάζονται δ' ἐπὶ τῆς σκηνῆς καὶ στρατηλάται κλεινοὶ καὶ πολιτικοὶ ἄνδρες διάσημοι καὶ αἱ γυναῖκες αἱ κυριαρχήσασαι ἐπὶ τοῦ πνεύματος τοῦ ἀλαζόνος ἐκείνου ἡγεμόνος καὶ αὐτὸς οὗτος ὁ βασιλεὺς, ὁ πρωταγωνιστήσας ἐπὶ τῆς σκηνῆς τοῦ κόσμου ἐπὶ ἓξ περίπου αἰῶνα, ὃν οἱ Γάλλοι ἀπεκάλεσαν ἐκ τοῦ ὀνόματός του.

Ἐ συγγραφεὺς τοῦ ἔργου τούτου Αὐγουστος Μακέ θεωρεῖται ἐκ τῶν πρωτίστων Γάλλων μυθιστοριογράφων τῶν παρελθουσῶν δεκαετηρίδων. Ἐγράψε πολλὰ καὶ διάφορα, κατὰ προτίμησιν δὲ ἱστορικὰ μυθιστορήματα, ἐξ ὧν ἀρκετὰ μετεφράσθησαν καὶ εἰς τὴν ἡμετέραν γλῶσσαν. Ἀρκεῖ ν' ἀναφέρωμεν τὸ πολύκροτον αὐτοῦ μυθιστόρημα, τὴν *Orlaire Gabrielle*, ἥτις, μεταφρασθεῖσα ἄλλοτε, κατέλιπε τόσον ζωηρὰς ἐντυπώσεις εἰς τὸ ἑλληνικὸν δημόσιον. Ὑπῆρξεν ἐπὶ πολλὰ ἔτη συνεργατὴς τοῦ Ἀλεξάνδρου Δουμά, μετ' οὗ συνέγραψεν ἐν συνεργασίᾳ πολλὰ γνωστότατα μυθιστορήματα, ἅτινα φέρουσι ἀμφοτέρων τὸ ὄνομα.

Αἱ εἰκόνες τοῦ Κομήτου Λαβερνύ, ἐχαράχθησαν ἐν Παρισίοις.

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΚΥΝΗΓΟΥΣ

— Θ' ἀπεκήμετε βεβχίως ἀνχνινώσκοντες εἰς τὰς ἐπικρατικὰς ἐφημερίδας:

«Χθὲς ἀτυχῆς συμβάν ἔρριψεν εἰς βαθεῖαν θλίψιν ἐντιμον οἰκογένειαν τῆς πόλεως μας: ὁ κύριος Α* εὕρισκετο εἰς τὸ κυνήγιον μετὰ τινος φίλου του, ὅτε, ἐτοιμαζόμενος νὰ πηδήσῃ φράκτην, ἔλαθε τὸ πυροβόλον του ἐκ τῆς κάνας καὶ ἔπεσεν κεραυνόπληκτος κτλ. κτλ.»

Ἐ ἀριθμὸς τῶν καθ' ἕκαστον ἔτος ἐμπηγόντων εἰς τὴν κοιλίαν των τὸν μόλυβδον ὃν εἶχον προορίσει διὰ τὸ κυνήγιόν των εἶνε τόσον σπουδαῖος, ὥστε ἀπικτεῖται

καλὴ θέλησις καὶ πίστις ἵνα παραδεχθῆ τις ὅτι αἱ ἐφημερίδες χαρακτηρίζουσι λακωνικῶς, ἀπερισκεψίαν ἢ ἀνεπιτηδαιότητα.

Πιστεύω ὅτι γνωρίζω μίαν τῶν τοιούτων ἀνεπιτηδαιότητων. Ἴδου λοιπόν.

* *

Ὁ Βινάρδ εἶνε κυνηγός, ἐκ τῶν καλῶν. Ὁ ἀ εἶνε μετ' ὀλίγον τεσσαρακοντούτης. Ἐν τῷ οἴκῳ, καὶ εἰς τὰ δάση, φέρει πάντοτε τὴν αὐτὴν στολήν: περισκελίδα ἐκ βελούδου, χωσμένην εἰς τὰς δερματίνους περικνημίδας του, ἐπενδύτην κυκνοῦν μεθυστικὰ ἐπὶ τοῦ στήθους, ἐσφιγμένον εἰς τὰ ἰσχία μετ' εἰρητίον διὰ τοῦ ὁποίου περνᾷ τὸ μετὰ μεγάλα τετραγῶνα μανδηλιόν του. Ὁ Βινάρδ νομίζει ὅτι εἶνε ξανθὸς ἐνφ, ἀπλοῦστατα, εἶνε φαῖος, οὐ μικροὶ πράσινοι ὀφθαλμοὶ του καλύπτονται ὑπὸ ἐρυθρῶν τριχῶν, αἱ παρειαὶ του προέχουσι, τὸ δῆμα του εἶνε κοκκινωπὸν. Ἐπειδὴ τὸ στόμα του εἶνε μικρὸν καὶ τὰ χεῖλη του χονδρὰ, φαίνεται πάντοτε μορφάζων. Ἀκριβῶς κάτωθεν ἐκάστου ρῶθωνος κρέμαται ἀνὰ μίαν δεσμὴν τριχῶν.

Ὁ Βινάρδ εἶνε νυμφευμένος. Ἡ εἰκοσάετις σύζυγός του εἶνε μελαγχροινὴ, ἀνθηρὰ, ζωηρὰ καὶ χαρίεσσα, μικρὸς διαβολάγγελος. Ὁ Βινάρδ πιστεύει ὅτι τὸν ἀγαπᾷ.

* *

Ἐκάστην κυνηγετικὴν ἐποχὴν, ὁ Βινάρδ προσκαλεῖ φίλον του τινὰ, ἵνα λάβῃ μέρος εἰς τὰς κυνηγεσίας του. Ἀπὸ πρωτῆς μέχρι νυκτός ὁ προσκεκλημένος ὀφείλει νὰ τὸν ἀκολουθῆ εἰς πεδιαδάς, δάση καὶ λόφους, λέγει ὅτι μόνον οἱ ψευδεῖς κυνηγοὶ ἔχουσι κύνες, τὴν προτεριάαν ἐκείνος προετοιμάζει τὸ κυνήγιόν του, ἰχνηλατῶν τὰς διόδους, καὶ ὁ προσκεκλημένος κυνηγᾷ τὴν ἐπομένην ἡμέραν!

* *

Ἐσπέραν τινὰ ὁ Βινάρδ ἐξήλθε διὰ νὰ κάμῃ τὸν γῆρόν του εἰς τὸ δάσος, εἶχε δώσει τὸ ἐσπερινὸν φιλῆμα εἰς τὴν σύζυγόν του. Ὁ φίλος του, κατὰ σκοπὸν ἐκ τοῦ κυνηγίου, ἐρόγγαζεν.

Ἦτον ἤδη ἐν τῷ δάσει προσεκτικῶς ἀκούων, ὅτε ἡ βροχὴ ἤρξατο πίπτουσα, ἐὰν ἐπαυεν, ἐὰν δὲν διήρκει, θὰ ἦτον ὠραῖον πρᾶγμα. Περιέμενον, ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ κακὸς καιρὸς ἐξηκολούθει ἐπιμένων, ἐχαμήλωσε τὰς παρωτιδας τοῦ σκούφου του καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὸν οἶκόν του.

Ὡς διέκρινε μακρόθεν τὴν οἰκίαν του, τῷ ἐφάνη ὅτι τὰ παράθυρα ἦσαν φωτισμένα. Τί ἐσήμαινε τοῦτο;

Ἐσπευσε τὸ βῆμα, καὶ ἀλλάζων δρόμον, ἵνα μὴ ἀκουσθῆ, ἐπήδησε τὸν φράκτην τοῦ κήπου. Ἐπὶ τῶν φωτισμένων παραπετασμάτων, ἀπεικονίζοντο ὡς Κινεζικαὶ σκιαγραφαί: δύο σκιαί, ἦσαν τῆς κυρίας Βινάρδ καὶ τοῦ φίλου του.

Ὁ Βινάρδ ἔτρεξεν εἰς τὸ ἀμαξοστάσιον,

ἔλαβε κλίμακα, τὴν ἔθεσεν ἄνευ θυροῦ ἐπὶ τοῦ τοίχου καὶ ἀνερριχθῆναι.

Ὅτε κατῆλθεν ἦτο κατακίτρινος, οἱ ὀδόντες του ἔδακνον τὸν μύστακα, καὶ δύο χονδρὰ δάκρυα ὑγρῶν τὰς παρειάς του. Ἐμεινεν ἐπὶ πολὺ εἰς τὸν κῆπον στηριζόμενος ἐπὶ δένδρου, ἀμεριμνῶν διὰ τὴν βροχὴν — τὴν ψυχρὰν βροχὴν τοῦ φθινοπώρου — κλαίων, ὀργιζόμενος, καὶ κτυπῶν διὰ τῶν χειρῶν του τὸ ὑπὸ ἰδρωτὸς περιρρέμενον ὄλονεν μέτωπόν του.

Ὅτε ἀνύψωσε τὴν κεφαλὴν, δὲν ὑπῆρχε πλέον φῶς ἐν τῇ οἰκίᾳ, ἀνήλθεν εἰς τὸ μικρὸν δωμάτιον ὅπου ἐκοιμᾶτο ὡσάν τις τὴν πρωΐαν ἔμελλε ν' ἀναχωρήσει.

Ὁ Βινὰρδ δὲν ἐκοιμήθη, ἐσκέφθη ἐπὶ πολὺ, εἶτα, ἀφοῦ ἐξημέρωσεν, ἐγέμισεν ἐκ νέου τὸ ὄπλον του, καὶ κατῆλθεν ὅπως ἐξυπνήσῃ τὸν ξένον του, κρούσας δὲ τὴν θύραν :

— Ἐύπνησε γρήγορα, τῷ εἶπεν, ἔχομεν δύσκολον ἐργασίαν σήμερον.

— Ἀμέσως, ἀμέσως, δύο λεπτὰ νὰ ἐνδυσθῶ καὶ εἶμαι εἰς τὰς διαταγὰς σου.

Μετὰ τινὰς στιγμὰς ὁ φίλος παρουσιάσθη.

Ἦτον ὠραῖος μελαγχροινὸς νέος, χαρῖεις καὶ ζωηρός. Ἀνεχώρησαν, ὁ Βινὰρδ περίλυπος, ὁ φίλος του εὐθυμῶς.

Μετὰ πολὺωρον πορείαν οἱ κυνηγοὶ εὐρέθησαν πρὸ γραμμῆς τινος, τῆς ὁποίας τὴν διόδον ἐμπόδιζον δύο τελματώδεις τάφροι.

— Ἐκεῖ εἶνε!

— Διάβολε, εἶπεν ὁ φίλος.

— Αἱ! πῆδησε, εἶσαι εὐκαμπτος, θὰ μοὶ δώσης τὴν χειρὰ σου ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος.

— Ἐμπρὸς λοιπόν.

Καὶ ὁ φίλος ἐπήδησεν.

Καθ' ἣν στιγμὴν ἐπήδα ὁ Βινὰρδ ὥθησε γελῶν τὸν φίλον του, ὅστις ἔπεσεν εἰς τὸ μέσον τοῦ χάνδακος, καταλασπῶθεις μέχρι τῶν μηρῶν.

— Ἄ! ἰδοὺ ὄχληρὸν φορτίον, εἶπε χαμογελῶν. Βινὰρδ, δός μοι τὴν χειρὰ σου.

— Εἶμαι πολὺ κοντός.... κρατήσου ἀπὸ τὸ ὄπλον μου.

Καὶ τῷ ἔτεινε τὸ διπλῶν ὄπλον του.

— Αἱ! προσοχή, εἶνε γεμάτον;

— Μὴ φοβεῖσαι.

Ὁ νέος ἔλαβε μὲ τὰς δύο του χειρὰς τὴν κάνναν ἐλκόμενος πρὸς τὰ ἄνω. Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ Βινὰρδ ἔλαμψαν, δι' ἐνὸς βλέμματος ἐξήτασε τὸ δάσος καὶ τὸν ὀρίζοντα... οὐδεὶς... ἡ χεὶρ του ἐπίεσε τὴν σκανδαλὴν καὶ ὁ μόλυβδος τῶν δύο καννῶν διεπέρασε τὴν κοιλίαν τοῦ δυστυχοῦς, ὅστις ὀρυόμενος ἔπεσεν εἰς τὸν βόρβορον.

Ὅτε ὁ Βινὰρδ μὲ κοίλους ὀφθαλμούς, χρῶμα πελιδῶν, τρέμων ἐκ τοῦ πυρετοῦ καὶ τοῦ φόβου φθάσας εἰς τὴν οἰκίαν του, ἀνήγγειλε τὸν θάνατον τοῦ δυστυχοῦς, ἡ κυρία Βινὰρδ, εἶπεν ἀπλῶς, ἐξακολουθοῦσα τὴν ἐργασίαν τῆς :

— ὦ! τὸν δυστυχῆ νέον, τρέξε τα-

χέως εἰς τὴν ἀστυνομίαν καὶ ἐξηγήσου καλῶς, δὲ νὰ μὴ ἔχωμεν τὸλάχιστον ἐπακόλουθα.

**

Τὴν ἐπαύριον αἱ ἡμεριδίαιδες ἔγραφον : «Καὶ ἄλλη ἀπερὶσκεψία, ἣς τὸ λυπηρὸν ἀποτέλεσμα ἐβύθιεν εἰς θλίψιν, ἐντιμὸν οἰκογένειαν τῆς πόλεως μας. Ὁ Α*, ἡλικίας τριάκοντα ἐτῶν ἐκυνῆγει μετὰ τοῦ στενοῦ φίλου του Β*, θελήσας δὲ νὰ πηδήσῃ τάφρον, καὶ μὴ ὑπολογίσας καλῶς τὴν ἀπόστασιν, ἔπεσεν εἰς τὸν βόρβορον, ἔτεινε δὲ πρὸς τὸν φίλον του τὴν ἀκτηρίδα τοῦ ὄπλου του, ὅτε κατ' ἀνεξήγητον σύμπτωσιν ἀμφότεραι αἱ κάνναι ταυτοχρόνως ἐκपुरσοκρότησαν καὶ ὁ δυστυχῆς Α*, ἔπεσε κεραυνόπληκτος. Εἶνε ἀδύνατον νὰ παρασταθῇ ἡ θλίψις τοῦ Β*. Μὰς διαβεβαιοῦσιν, ὅτι πρὸς στιγμὴν ἐφοβήθησαν διὰ τὸ λογικόν του».

**

ὦ! κύριοι κυνηγοί, δυσπιστεῖτε πρὸς τὰς ἀπερὶσκεψίας!

Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.

Δ. Γ. Π.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΠΕΡΙ ΔΟΥΜΑ

Οἱ τρεῖς Σωματοφύλακες. — Ὅτε ἐξεδόθη τὸ γνωστότατον μυθιστόρημά του *Οἱ τρεῖς Σωματοφύλακες* ὁ τίτλος οὗτος μεγίστην ἐπίδρασιν ἔσχεν εἰς τὸ κοινόν. Ἀφοῦ κτεθρόχθησαν τὸ μυθιστόρημα, ἔτρεχον εἰς τὸ θέατρον νὰ τὸ ἴδωσι παριστανόμενον, ὅτε ἐγένετο δράμα. Προτοῦ παρασταθῆ ἐνώπιον τοῦ κοινοῦ, ἐγένοντο αἱ δοκιμαίαι, τῶν ἠθοποιῶν ὄντων ἄνευ θεατρικῶν ἐνδυμάτων κλπ, ἦτοι ἦσαν αἱ πρῶται δοκιμαίαι.

Ὅπισθεν παρασκηνοῦ τινὸς ἴστατο, κατὰ τινὰ δοκιμὴν, πυροσβέστης τις ἀκούων τὸ δράμα προσεκτικώτατα. Ἄλλ' ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἐβδόμης εἰκόνας τῆς τελευταίας πράξεως, ὁ πυροσβέστης δὲν ἦτο παρῶν πλέον.

— Μήπως βλέπεις πλέον τὸν πυροσβέστην, σὺ; ἠρώτησε τὸν υἱόν του ὁ Δουμάς.

— Ὁχι, δὲν εἶν' ἐκεῖ πλέον.

Μετὰ τὴν πρᾶξιν ὁ Δουμάς ἔσπευσε νὰ ἀναζητήσῃ τὸν μὴ ἄλλως τε γνωρίζοντα τοῦτον πυροσβέστην καὶ τὸν ἠρώτησε :

— Διατί δὲν ἐκάθησες νὰ ἴδῃς καὶ αὐτὴν τὴν πρᾶξιν;

— Διότι δὲν μοῦ ἤρρεσεν ὡσὰν τὰς ἄλλας.

Ἡ ἀπάντησις ἤρρεσεν εἰς τὸν Δουμάν. Μετέβη πρὸς τὸ γραφεῖον τοῦ διευθυντοῦ τοῦ θεάτρον Μπερώ, ἐκάλλει τὸν ἐπενδύτην του, τὸν λακμοδέτην του, τὸ ἐσκαρδιόν του, ἀνοίγει τὴν τραχηλίαν τοῦ ὑποκαμίσου του, καὶ ζητεῖ τὸ ἀντίγραφον τῆς ἐβδόμης ἐκείνης εἰκόνας. Ὅταν τῷ τὸ ἔδωκαν, τὸ σχίζει καὶ τὸ ρίπτει εἰς τὸ πῦρ.

— Τί κάμνεις αὐτοῦ; τῷ λέγει ὁ Μπερώ. — Δὲν ἤρρεσεν εἰς τὸν πυροσβέστην καὶ

διὰ τοῦτο τὴν χαλῶ. Βλέπω τί τῆς ἐλείπει.

Καὶ τὴν ἐξαναγράφει τροποποιημένην.

**

Ὁ Δουμάς ἔζη μὲ τὰ πρόσωπα τῶν μυθιστοριῶν του.

Μὴν ἡμέραν ὁ υἱὸς του τὸν εἶδε περὶ φροντι καὶ δυσηρεστημένον.

— Τί ἐπαθες; τὸν ἠρώτησε. Μήπως εἶσαι ἀσθενής;

— Ὁχι.

— Τί ἔχεις λοιπόν τότε;

— Ἐλυπήθην.

— Διατί;

— Σήμερον τὸ πρωὶ ἐφόνευσαν τὸν Πόρθον, εἰς τοὺς *Τρεῖς Σωματοφύλακας*. Δυστυχῆ Πόρθε! Μετὰ λύπης μου τὸ ἔκαμα αὐτό! Ἔπρεπε νὰ τελειώσῃ τὸ μυθιστόρημα, ὅταν δὲ τὸν εἶδον νὰ ἀκάμπηται ὑπὸ τὰ ἐρείπια καὶ νὰ κράζῃ: «Εἶναι πολὺ βρῦρ, πολὺ βρῦρ δι' ἐμέ!» σὲ ὀρκίζομαι ὅτι ἔκλαυσα!

Κ.

ΑΠΟ ΤΟΥ ΕΠΟΜΕΝΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Η ΣΗΜΑΙΑ
ΤΟ ΝΕΩΤΑΤΟΝ ΕΡΓΟΝ
ΤΟΥ ΙΟΥΔΑΙΟΥ ΚΛΑΡΕΤΗ
Τὸ βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας.

Εἰς τὸ γραφεῖον
Τῶν ἐκλεκτῶν μυθιστορηματῶν
πρῶλονται τὰ ἐξῆς βιβλία :

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημεῖονται χάριν τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἐπιθυμοῦντων νὰ ἀποκτήσωσιν αὐτά, ἐλεύθερα ταχυρῶς. τελῶν.]

- «Ἱστορία τοῦ Μεγάλου Πέτρου», αὐτοκράτορος τῆς Ρωσίας, μετὰ εἰσαγωγῆς καὶ παραρτημάτων..... Δραχ. 3 [3,50]
- «Αἱ τίμαι γυναικῶν» διήγημα ὑπὸ Amedee Achard..... Λεπτ. 75 [90]
- «Οἱ Ἀγῶνες τοῦ Βίου: Σέργιο: Πανίνης», μυθιστόρημα βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας..... Δραχ. 2 [2,20]
- «Εἴκοσι γιλιάδες λεῦγα» ὑπὸ τὰς θαλάσσης, μυθιστορία Ἰουλίου Βέρν [τόμοι 2] Δρ. 4 [4,20]
- «Ἰπατία», μυθιστορία ἱστορική ὑπὸ Charles Kingsley [τόμοι 2]..... Δρ. 4 [4,20]
- «Κωμῳδίαι» ὑπὸ Ἀγγ. Βλάχου Δρ. 2 [2,20]
- «Ὁ Γουζάλθης Κορδούβιος ἢ ἡ Γρανάδα ἀνακτηθεῖσα» μυθιστόρημα . . Δρ. 1,50 [1,70]
- «Ἡ Σειρήν», μυθιστορία Ἐθαβὶ δὲ Μοντεπέν..... Δρ. 1,50 [1,70]
- «Τὰ Ἀπόκρυφα τῆς Ἱερᾶς Ἐξετάσεως» μυθιστορία..... Δρ. 2 [2,20]
- «Ἐθελδίνα» μυθιστορία τοῦ Ἀγγλοῦ Ὀρλέν..... Δρ. 1,70 [1,80]
- «Ἑλληνικαὶ Σκηναὶ» ὑπὸ Ἀγγέλου Βροφφερρίου, μετὰφρ. ὑπὸ Π. Παναῦ [τόμοι 2] Δρ. 5 [5,50]
- «Αἰγυπτία Βασιλόπαις» μυθιστορία ἱστορική, ὑπὸ Γεωργίου Ἐβερς, μετὰφρασίς ὑπὸ Ε. Γαλά η, I. Κ. Δελγιανῆ καὶ Στ. Στρέιτ (τόμοι τρεῖς)..... Δρ. 5,50 [6]
- «Περιοδεία τῆς γῆς εἰς ὀγδοήκοντα ἡμέρας» μυθιστορία Ἰουλίου Βέρν..... Δρ. 2 [2,20]
- «Ἡ μουστηριώδης Συμμορία», μυθιστορία Mary Lafon..... Δρ. 2 [2,20]
- «Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότητος τὸ Χρῆμα», μυθιστορία Ἐθαβὶ δὲ Μοντεπέν (τεύχη 11) Δρ. 6 [6,60]
- «Ἡ Κόρη τῆς Μαργαρίτας», μυθιστορία Ἐθαβὶ δὲ Μοντεπέν (τόμοι 6)..... Δρ. 7 [8]